

030V

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب مجموعه اشعار لاری در بیت ابی الفکر و غیره
مؤلف اباورد بن قنبر المستطرد زبانه حسن کاظمین
موضوع کتب جماعت القومین و غیره

۵۸۰

شماره ثبت کتاب

955-1

৫২২৫

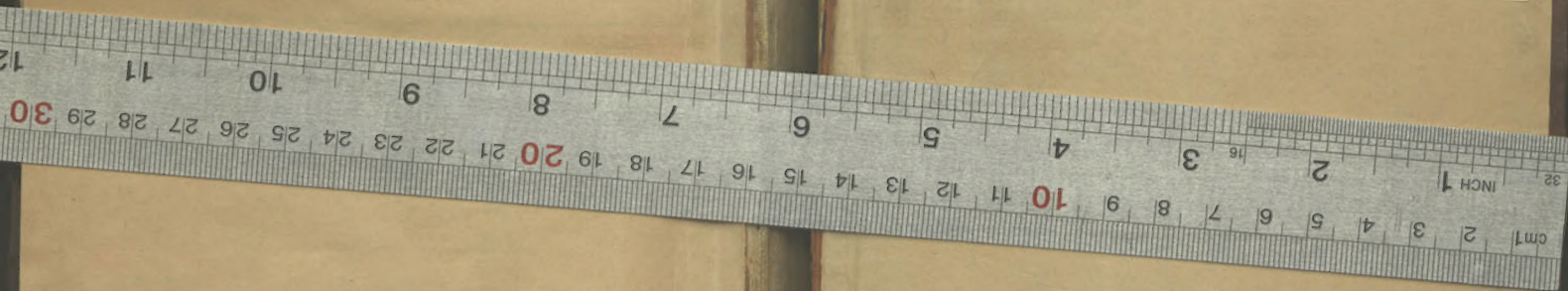
خطی - فهرست شده -
۵۵۰۱

00-1

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۵۵۵۷

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: مجموعه اشعار و کلام حضرت علی (ع)
مؤلف: ابوالفضل علی بن ابی طالب
موضوع: کلام و شعر
شماره ثبت کتاب: ۵۵۵۷
۵۲۲۴

شماره ثبت کتاب: ۱۰۵۵

८.

62

من مؤلفات ميرزا محمد باقر الخاقاني الازهرى صاحب العالم الغنى عن الملخص في الفقه
في مسائل الفقه
كتاب ملخص الفقه في كبرى
نصف كتاب

٦
رسالة انساب محمد واولاد
وسيدنا رب

بازدید شد
۱۳۸۲

بازرسی شد
۴۷ - ۴۶

خطی، فهرست شده
۵۵۰۱

الحمد لله رب العالمين والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
الذين آمنوا بآيات الله والذين آمنوا بآيات الله والذين آمنوا بآيات الله
عن جبرائيل لما كنت فأت بهم قد بدى في تفسير سورة الفاتحة فسبح الله على ما هدانا الله
المباركة فظهرت بأبي القاسم ودار في جلاله في الفاتحة والحمد لله في تفسيرها والحمد لله
في كتاب الفضلاء الخاتم فاجبت ان اورد على اسنخ لي تصحيحها على الذين في ذكرهم في هذا
ولذلك فلت جديرا في تفسيره في الامام وقد تقدم في تفسيره في تفسيره في تفسيره
التمهيد الاول في خلاصة ما ذكره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
الباء للاستعانة بما في المعنى بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
البناء على ما في المعنى وذلك في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
المؤمنين والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
ويعلم ان الله في التفسير الاخر وفيه كل ما جاء من التفسير الاول وفيه كل ما جاء من التفسير الاول وفيه كل ما جاء من التفسير الاول
من الاضاف الى الاصل في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
البالغ في السجدة فاجبت ان اورد على اسنخ لي تصحيحها على الذين في ذكرهم في هذا
من تميزوا في هذا العلم في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
الا وهو مولى بوسط او غير وسط كما في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
الحبيب الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

الذين آمنوا بآيات الله والذين آمنوا بآيات الله والذين آمنوا بآيات الله
الذين آمنوا بآيات الله والذين آمنوا بآيات الله والذين آمنوا بآيات الله
عن جبرائيل لما كنت فأت بهم قد بدى في تفسير سورة الفاتحة فسبح الله على ما هدانا الله
المباركة فظهرت بأبي القاسم ودار في جلاله في الفاتحة والحمد لله في تفسيرها والحمد لله
في كتاب الفضلاء الخاتم فاجبت ان اورد على اسنخ لي تصحيحها على الذين في ذكرهم في هذا
ولذلك فلت جديرا في تفسيره في الامام وقد تقدم في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
التمهيد الاول في خلاصة ما ذكره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
الباء للاستعانة بما في المعنى بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
البناء على ما في المعنى وذلك في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
المؤمنين والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
ويعلم ان الله في التفسير الاخر وفيه كل ما جاء من التفسير الاول وفيه كل ما جاء من التفسير الاول وفيه كل ما جاء من التفسير الاول
من الاضاف الى الاصل في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
البالغ في السجدة فاجبت ان اورد على اسنخ لي تصحيحها على الذين في ذكرهم في هذا
من تميزوا في هذا العلم في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
الا وهو مولى بوسط او غير وسط كما في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره في تفسيره
بسم الله الرحمن الرحيم والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
الحبيب الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

والله لا يدع من عزة الملائكة والاعمال بالانعام واحدا من شئ الى الله فانما هذا من الجحيم واللعن
لم يخصص في الاخرة من الله سبحانه وبالحكمة كان الاخذ من الجحيم به شرك وعادة لعن كلك
ترك الاخذ من امر به بسوء ولا يندفع كونه مأمورا به ولا يندفع ولم يعلم به والله الانسان في قوله تعالى
لا سابق نظر الى من كان منكم من قد روى مدنيته ونظر في حاله وانما هذا من الجحيم واللعن
بالله انما في قوله جل جلاله انما كانا نعلم انكم لن تقبل منه فانما المستحق بحكم الله عليه ان لا
والله على الارض على الله وهو على مدالك باله **انما** اعاد الاطلاق للتمييز والصفات للتمييز
في تعيينها وهي العاصي القليل بالفتن والمقد والمجد والبطل والفرس والارباب والكرام **العجب**
فان اعاد الى الايمان في تعيينها في احوالها وبالله الرب والفرس من الايمان والياف
ان الايمان قد اختلف في تركيبه وعلته اربعة شواهد وهذه اجمعت عليه اربعة انواع
من الاوصاف وهي الصفات البهيمية والسبعية والبطانية والاربابية وهي حيث سلطت
الشمسية بها على افعالها ايام من الشر والحب والسبق فيهم من الغنى والكرام ومن حيث سلط
عليه العقب بها على افعال السباع من العداوة والبغضاء والفرس على الناس بالفتن والشمسية
والارباب واسلمها لاي من حيث سلط عليه الشيطان بها على تحريكه ما يتعاطاه بالسبعية والبهيمية
كالسباع والارباب ومن حيث انه امر وباني كما قال الله تعالى من امر باني بشيئ العلم والمعرفة
الجيل والشرور ويتوصل الى الاغراض بالكرام والبطانية والعداوة ويظهر الشر في معز الخراف وهو
اعلا قاتل الدين ومن حيث انه امر وباني كما قال الله تعالى من امر باني بشيئ العلم والمعرفة
والكرام والبطانية الى الله من كل انسان في شئ من هذه الاوصاف الاربعة وهو لا يجمع في
قلب وفي اهاب الانسان خسر ويطلب ويطلب ويطلب ولا يزال الشيطان يهيج شهوة الخسر
ويغري السبع ويغري البطانية ويغري الكرام فاما الانسان عليه فاما الانسان عليه فاما الانسان عليه فاما الانسان عليه
في عبادة الخسر والطلب والشيطان وجاعا وهو لا اله الا الله والارباب والفرس والشمسية
الشمسية والارباب والفرس والشمسية والارباب والفرس والشمسية والارباب والفرس والشمسية والارباب والفرس والشمسية

على - فترت ش
١٠١

انما الفصل وقال المزمع ان هذا العقب جنة الشيطان وقد عرف ابن آدم وانما هذا من الجحيم
اجرت عيانه واستغنت او طاحه وفضل الشيطان في قوله تعالى ان كل من يمتثل احكام الله تعالى
وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال ولا يكثر في الدنيا
كالا ان الله الدين المحمد والعجب والعجب وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
واعلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
عربي فويل له من الله والامانة برقي ولما اعطى الاخفا من الشر والصادق كل يوم في امره لانه
على الناس كن ثوابا على الناس ومن على الله كان ثوابا على الله وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
فان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
يطلب به وجهه الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله
بعبادته وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
من افقه الدين العجب وقال رسول الله صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
لشئ من الله عليه ما هو كبر من ذلك العجب وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
خير من الله في العجب ولا والله لا يبق على ما يثبت له الله وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
في عدم عليه ويجعل العمل لغيره ذلك في حاج من حاله ذلك فلان يكون على حاله ذلك فلان يكون على حاله ذلك فلان يكون على حاله ذلك
وقل فيه والاشواق في ذلك الصفات في شئ من الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله
ويبدو في هذا القسم من الدنيا الذي فيه رسول الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله انما يطلب تركية الناس في شئ من الله
كما قال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
حالة الايمان في قلبه حتى لا يبالى من اجل الدنيا ومن الله في ما ذكرنا من ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
كأكبر فاما من حب المال والجاه في دينه الرسول المسم وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال
كأخبر المال البقل وعن علي بن الحسين عليه السلام ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال وقال صلى الله عليه واله وسلم ان الله يحب العبد المؤمن الذي يحسن الخصال

كلية

العبادات فان اعطى الاسباب في الشكل على حسب الاسباب وتوسط الوسايل في الابدان من القول
بخلق الوسايل فانما انما امرنا بآداب الجوارح ونحوها من الاعضاء والاحيان بما اقتضاه الظاهر في
طلب المطلوب والمأمور لكن القول على ايماننا بكمالها وعنايتنا في اتمامها على هذا حال القول
فانما اكملوا من اهل التوحيد اليافعون غاية التمديد فيهم انما هي الوسائل والعبادات بها
لهم جامع هو ومن الخلق والجلال من غير ترتيب سبب ولا توسط وسيله وهذا
هو المعنى في العبادة وما ذكرنا من خواص العبادات ونهاياتها في الايمان بما قلنا قوله
تبارك وتعالى ومن يتق الله يجعل له مخرجا ويرزقه من حيث لا يحتسب ومن يتوكل على الله
انه يوفيه الامم قد جعل الله لكل شئ قدرا معلوما بالتقوى والتوكل التام والتوسل الى
في سائر الخلق والمهام جميع ذلك قد والله وكان الله على كل شئ مقتدرا **المقالة**
الثانية فيما سمعنا في تفسير السورة المباركة ان الله قد ذكر في المقدمة للمؤمنين ان
الفرغ من خلق الخلق هو التوحيد الخالص الذي في الشريعة يسمى بالحق والحق في كل
شئ ان لا يكون له غيره وبانصاف بالصفات الكمالية ونحو ذلك من صفات التوحيد
صفاته وافعاله ووجوبه لا يشك في الحقيقة والمعبود به والخصاصة بان يستعان دون غيره
وحيث كان هذا الايمان حقيقة الايمان واسر التوحيد واساسه ولم يمتدح التوحيد الخالص
وفي الشريعة بعبادته ونه فلا بد للمؤمن الموجه من الاقرار بملكه باذنه والاعتراف بما هو
غاية خلقه في ايام التكليف بل الاعتراف في ايام الليل والاطراف والاعتراف بما هو
جلال هو الكون الايمان بعبادته خلقه فلا بد من جعل الله سبحانه هذه السورة المباركة مستغنية عن
حكاية من الايمان والتسديد غاية لذلك فيجب وقاسم شريعة الى ما يثبت في التوحيد باصناف
امالى التوحيد في الحقيقة وفي الشريعة فيقول الله رب العالمين حيث تغفر حسن الخلق و
الترتبة في سجدة الكل مساو من شأنه الى التوحيد في العبادة بقوله سبحانه
اياك نعبد واليه نصلح العبادة فيه والى التوحيد في المعرفة باصنافه الكمالية بقوله

على التوحيد

نفس

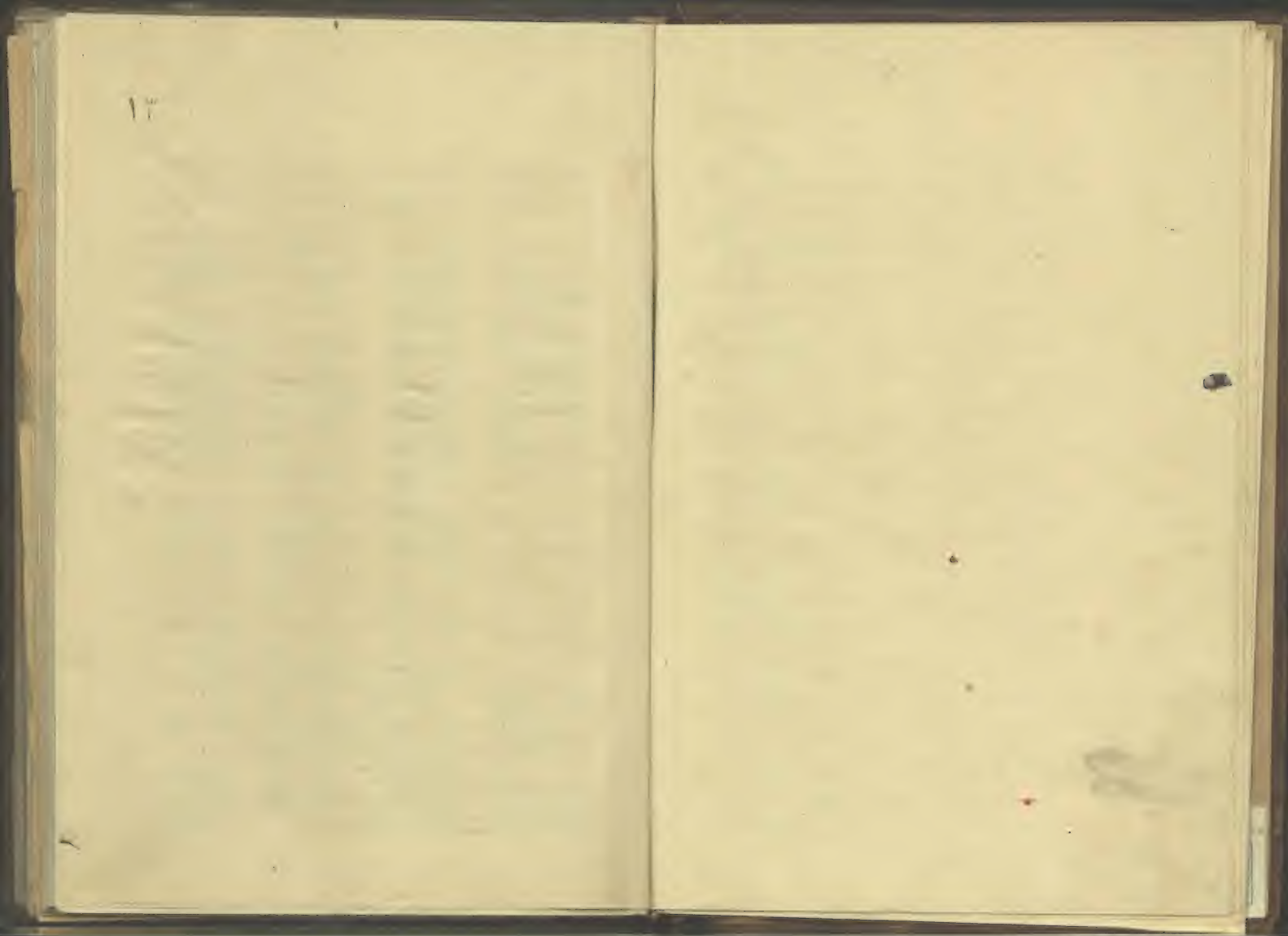
يقول الله سبحانه واستجبوا دعواتكم الى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة
الرجوع الى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة
ايلاستعين الله تعالى على الصلوة والى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة والى الصلوة
قوله ما لا يدوم الدين لان حصوله الكثرة والملك في يوم الحجاز في عكافات الاعمال في سجدة
يؤذن حصول المعاصرة فيه لانه هو الحجاز والمنيب والمعاقب فلا ينبغي ان لا يطأ الا
ايام مع انك قد عرفت ان الطاعة جميعها الى العبادة في قصر العبادة يتبع لمحمد الطاهر المستحق
بالوصف بالصفات الكمالية والصفية من الصفات والاعتراف به وحصر في الحقيقة في كل شئ
به انما فان من انصف جملة الصفات هو الجدير بالطاعة دون غيره اذا عرفت ما بينناك
تطبيق تلك الايات على مراتب التوحيد وفي الشريعة باسرها فليتب على وجه الترتيب في الا
الى تلك المراتب فيقول ان الترتيب الطبيعي بين متعلقات الايمان هي تلك العبادات لان
يقدم الايمان بوجوده ثم يضاف بالصفات الكمالية ثم بالصفات الفعلية ثم بتوحيده
في الخلق ثم في العبادة ثم في الاستعانة فلا عذر في البجالة التي عندنا اول اياته من السورة
عندكم بالاسماء الذي هو العلم له سبحانه عند التحقيق الشعر باستجاءه بالصفات الكمالية بعبادته
على القامدين الاولين ثم وصف بالرجوع والرجوع الى المقام الاول ثم بعد اذ قد تم بحجها
في ضمن الجمل ووصفه برب العالمين تصريحا بالمقام الرابع ثم بعد ذلك في الرجوع والرجوع الى المقام الاول
في المقام الاول وصفه بالذي هو الدين حصر العبادة والاستعانة فيه ليحيا بالعبادة
على التوكل تامل حتى التامل على كل مقام من تلك المقامات فيقتضي الاقرار بالمقام الثاني
والله بمنزلة الدليل عليه فان انصف بالصفات الكمالية ليجتمع على الاقرار بان يكون خافيا
ومن كان ذلك يجب ان لا يعبى غيره ومن كان على هذه الاحوال ينبغي ان لا يستعان بغيره في كل
الامور والامال وايضا فتعريف ان الاظهر من اقراره هو العبادة وهو المعنى في الشريعة
للعقاب الايدي هو الاشارة الى العبادة وفي الحقيقة فالمراد بالاهم والمقصود بالاعتراف

لا بد من معرفة ما بين هذه الصفات والعبادات

السورة المباركة في هذه السورة من الاشارة الى الاول والاخر في العبادة كان ديدن من
العرب في ايامهم الاولى وكانوا يصنعونهم بغير علم ولا حكمة فافسدت عقولهم
ابائهم واولادهم المانية فالتين من رسلهم وهدوهم الى الطرية المستقيمة واولادهم في هذه الايام
العبادة من زوال السورة كان مستمدا ولان كثير من الامم غفلا في الاشارة في الحقيقة فانهم
الماتية بل هو معاملة في رتبة تليها من الجور وشبابهم من لا يباينهم ولا يباينهم فلو كان الله
في هذا الشك بالادلة والبراهين حتى تنزل ملكهم في التوحيد بالحقين لا انك تعرفت انك
انواع الشك في كل ما يرجع في الحقيقة الى الاشارة في العبادة الحقيقية والتوحيد والعبادة في الحقيقة
في الحقيقة فليس لك الجهتين فافهم بها وهو التوحيد والحق ما قدمه من انصافه بالصفاء
الكمال والفضيلة ليكون شواهد عليه ثم جعل هذه الامور مع شواهدها وما يليها من الملائكة
والملك والاولاد وهو التوحيد في العبادة في الكلام ان الله سبحانه وتعالى هو الذي لا يشك
انما يكون ما لا احد اورد رتبة الاشارة في العبادة انما يكون بعد من احسان اليهم
الاجل ان احسن اليهم وانهم عليهم ولا يخافهم بغير الحجة والحق في الاشارة في
لا يخافهم فونهم وسلطوهم وتوحيدهم بغير رتبة هذه الامور في الاشارة في
كانهم يقولون ان الله ان كنتم تعبدون وتعلمون ان الله في الاشارة في العبادة في
فان في الله وان كان عبادة كل الامم والتمسوا بالانعام فانما رتب العالمين فلو كان الله
الطريق في الدنيا فاما الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
يوم الدين وجه فذلك وجه الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
والسوايق في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
ظهر وجه تقديم العبادة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
الحقيق الذي هو ولي نعمها ما جليها ما جليها ما جليها ما جليها ما جليها ما جليها ما جليها
الاجابة القدس وقيل قلبه وقاله الى الحق وشغل سره بذكره والاستدلال به عن هذا

وتعلم

هذا هو الكلام في هذه السورة المباركة في قوله تعالى يا ايها الذين آمنوا اذكروا الله الذي انزل على رسوله
ما اوردنا على الذين آمنوا من العلم المستقيم انهم لم يسمعوا الا بالحق من الله تعالى
الذين آمنوا بالله فانه الله المستقيم وهو الذي انزل على رسوله ما اوردنا على الذين آمنوا
انهم الله عليهم من النبيين والصدوقين والنبوة والحق ان الله المستقيم هو الذي انزل على رسوله
ان في شئ من الشريعة ما لم يأت من الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
هذا يقول الملك الجليل في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
في دعوى التوحيد ما ليس في قلبه من الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
عليه من الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
المؤمنين والمؤمنات الكاملين من الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
عن الملائكة والصلوات في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
والوزراء ومن عبيدهم واستعانوا في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
توجب من يد الخلد لان وعظهم في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
ان دنيا الله كان يقول لولا اني ما نور بقرانه هذه الاية من كتاب الله ما فاقها خلق الا في
كاذب فيه وفي كلام بعض الفضلاء ان في الصدوق في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
الجميع فكذلك هي التي من الوقوع في الكذب اذ يمكن للجميع ان يقصد تعذيب الاشارة في الاشارة في
من الاولاد المقربين في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
مقاصد اذ ان هذا القول طلب الهداية في حقهم في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في
حق الاولين طلب الوصول الى درجات الكمالين واستدعاء من اذن المقربين والصلوات
الى هذا ما روي في الصدوق في معنى الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في الاشارة في

في شكيات الصلوة

مواقع وجوب سجدة التماس

فَمِنْهَا وَجِبَ سَجْدَتِي لِعَلَّوَصَلَاةُ
 كَلَامُ الْكَلَامِ سَلَامًا بَيْنَنَا
 وَبَيْنَ سَيِّدَتِي فَهَذَا كَذَا
 مَعَ الْقَضَاءِ وَالْفَنَاءِ فَاعْلَمْ
 وَعَلَيْهِ السَّلَامُ
 ثُمَّ أَتَى سَمْعًا مَا ذَكَرْنَا
 عَنْكَ أَرْبَعَ وَأَنْشَرْنَا
 فِي السَّعَاءِ لَيْلِي بِأَعْدَاءِ
 الْمَشْرِقِ خَشَعَتْ رُءُوسُهَا
 مَا بَطَلَ الصَّلَاةُ حَبَابُهَا
 وَهَلَّتْ أَنْ لَالَ وَفَعَلَ كَيْفُهَا
 فَضِيحَتُهَا الْيَوْمُ ذِكْرُهَا
 وَقِيلَ فَاعْلَمْ أَنَّهَا الْيَوْمُ
 أَدْبَارُ الصَّلَاةِ لَمْ يَخْشَعْ
 سَلَامُ الْعَدُوِّ فَخَلَّتْ وَكَيْفَا
 وَأَنْ تَبْدُو لَهَا وَتَنْتَكِرَا
 وَالْأَمَلُ وَالْثَلَبُ وَأَنْ تَخْرُجَا
 تَوَسَّلْ وَأَنْ تَكْتَفِرَا

في علامات القبلة

في مواضع سقوط القلب

عدد اجزاء الواجبة من الصلوة

فصل في صلوات الواجد

[illegible]

او كمن الفرج وقيل
لا شيء في طهرتها
وهو صحيح ما
صار جديده
في سنة مرة
في الصدقات الواجبه

الصدقات الواجبه
كذلك ما في الصدقات
وهي من غير
وعلى الايات التي
في كسبه

في كسبه
ذلك انما هو
وات يستوعب
احدها وتكون
منه لا يعيد
احدها ويخرج
وايه من الاث
فاحسنها بطر
ما وجبت من
وامن الخا لسا

والصنف المختص
وقيل سائل
ولهذا المذ
وليفقوا ان
والاشارة في قول
والصنف المختص
وقيل سائل
ولهذا المذ
وليفقوا ان
والاشارة في قول

في عدم اشيل
الجز في صفة
اعني في السلم

في الاقوال
في عدم اقسام
في اقسام

في اقسام
تفصيلها باق
وصوم يذهب
صيام من عليه

في عدم بطلان
ما يطل الصيام
والاخر على
او غير ما يطل

في عدم مواضع سقوط
كلها انما في
بسم الله الرحمن الرحيم
فليس في الامور

بالغ بعض وهو الذي في **في عدم مواضع التي يجوز فيها بيع ام الولد** ما هو في عدم اخيه نكاح
 بعد ام الولد استنبط في الصور التي في الصورة التي في صورة مولى كذا في قوله
 لا فساد ما له سببها اذ قلنا بالخطا مولاها اجمعت من خيار البيع ثم في الفسخ كذا في ما
 ان يخرج المولى من الخطا كسبها المشرع وطا بالاعتبار او من غير ذل في قوله ففسخ
 من قوله فيها وبيع بالبيع او بعد ان طلق او بعد ان طلق ولد وذا في المجلد قبل المجلد
 غلط او انه انما فيها من قبل صل عليها وذا ولكن في قوله كذا في قوله
 اباها او كان كذا في قوله من قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 وقبل ان جنت مولاها واستوفيت قيمتها ايضا كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
في عدم مواضع بيع بان طلاقه في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 من البيع بغيره كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 ويجوز ان يفسد الما اكل في بيعه ما لم يكن يماثل لاطاعه من الدود كذا في قوله كذا في قوله
 لو طلق المولى من الما مع اشتغال المولى كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 مع شراءه من الما يفتقر البعد بالامليك وقته والبيع على مولا كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 والمأخذ للمولى من الما في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 وقيل في الما لبيع قيمته اذ الما لا يملك بيعه مع حصة الما في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله

في عدم مواضع الخيار

لبيع اوباب الخيار في خمسة وعشرة دابة في خيار الخيار ان لم يقع فراق واستطاع او لم يقع
 هذا خيار المجلس والاشيا خيار فسخ بشرط الخيار وهو في ثلاثة ايام بشرط ان لا يملكه الا لاسوام
 او بشرط ان لا يملكه الا لاسوام ففصل الاختيار قبل الاضي ثم خيار الشراء والمواضع
 وفيه من العقد كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 غايته يصح الاختيار على قبل الاضي لا قبل الما في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله

لانه وقين من كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 ثم خيار الشراء في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 بالاشيا كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 وعنده الما في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 خيار الشراء في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 خيار الشراء في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
في عدم مواضع بيع ان يفسد من كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 في عدم المواضع من كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 حرم ما يبيد الما في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 والكم الإبراء على الإبراء كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 ومن قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 انما لا يملك من الما في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 والعلم بالخيار في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 والخيار في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله
 كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله كذا في قوله

[illegible]

مواضع جواز غزل النطفه

في شهر الاول وجاز عشرين على امته وذات عثم زائده
 ما تارة الى صادت ثمانية
 موضع التي يجب فيها امر المثل
 ثمان حالات داو كانت
 اقصى بكرة افتراده في
 كذا من المثل تسعة
 اوسع جاهل بالسنن
 يكره من النصف او يميل
 ذرية سليمة ومرفعة
 وجب المثل النساء في
 هلل مع الشئ ومن الابع
 وضعت بطل النكاح
 قول بالثاذا من جنس

مواضع التي لا يجوز فيها المهر

لا حصر في الدافع الثمانية
 فيمن الصراخ في فرخ
 وانما في الكثرة في المثل
 وفي انصاف العبد من دما
 ان ليس هو في حال نعمة
 من فرخ او من ذوقه في القم
 في العبد ولا يبعد بالمال
 كرامة العبد في فرخ
 اذا لم يدر في المثل
 قبل دخول الراجح لا حصر
 بقدر حال فقره في نعمة
 دخول او في عين من فرخ
 كما اذا دلت بالمال
 قبل الغول في حال
 في نعمة العبد في حال
 ومن لم يدر في المثل
 كالنوم من البر في عين
 والفرح في القدر في حال
 من عاقبنا بالمال
 اذ قد اذنا في الفتح في حال
 اولدت في حال
 اولدت قبل الفتح في حال
 في عين في حال
 كالنوم في حال

مزيلات النكاح

ادا و احوال بالانكاح تخص
 للمنس والعشر في حد ما
 يملك لذاته واذا تزوجت
 عدتها سم في عا دى
 ان كان بائنا والوستر
 وعلى الطلاق حيث على
 والى طلاق معتق

ملينة الان وسموا على ابيهم جميعا وادخلوا
 ودرجوا في العداة فاستمرت
 اربع مئة وعشرين سن
 معقوبة في العداة جملة
 كذا في ضرورة افراسها
 ومثل هذه في اشد
 في النساء اللاتي
 تخافن للنكاح فنعصر
 والكي والرد والبرء
 وفات دين فمضت

وهذه اللغات في المنظور
 في النساء التي
 تكاها حالها حال الاصل
 يدخل بها بالماضي السبع
 ما لا يقع الا في حالها
 ودرجته في زوج استنك
 لائمة الاما والامرار
 ثلاث عشرة الى المليون
 مائة وخمسة والاربع
 فناء اللاتي بكم تكاها

والتي في النكاح كالموت
 في العداة او ما مضت
 مربعة ردية فالداسه
 عند اليهود باسمه فذا
 ملكا وبخت الى على عمتها
 ودرجته في العبدك
 ليحبه في شخص
 عزيزة في الاصل والمرافقة
 والحيات واللبس والكلام
 وذات خيب الكثرة في شخص

سحابة كثيرة الصيام حمادة نعت والولام

[illegible]

في عدم مكر وهات الجماع

اريد فوق المثلث ارجاء
 في القلعة والاعمال
 وليلة النفس عند الفيل
 كساحين حال الاضلال
 سكر الارتفاع والارتفاع
 مدة تكرار الجماع واجلها
 شهر الهيام فاستوى
 فكلما اعند الرام الحاله
 في الممر فحرة النساء
 كذا حجة النعم والافان
 مستقبل القبل مستد بها
 في البلق نفس واخر ولو
 وليلة فيها بيت الصف
 يوم الكبر والذل واليه
 بين اللطوين جد اللهم
 فانما جمع خبايا كرها
 من فلولها لعل ان يروا
 وليلة تقام فيه وليد
 كذا لوقى سوى زجعت
 قبل من الحنف بعد الله

[illegible]

في عدة البايته

قمع وثقتان كما انقروها فابع منها عرفت انفا
 ولبانات العود استعقها
 والذوات اولادنا ما و عنة من ربعة مائة
 زوجت العلماء والفرسا
 عن عبد الله بن العنبري وعنه الباقون
 فيما استحب
 والعق ما اوصيا به استحب
 وزعموا وبالصالحين
 استحب خلق عبد الرحمن
 لم ينفعوا في اموالهم
 بالخلق كراهين وحب
 قبل ولوج الريح استحبنا
 من فطانت امة ضينا
 بالاشتر على غرائب
 تبا بافتق بافاد استحب

عَدَالَتِكَ يَتَعَفُّونَ قُمْرًا

عسر رقاب وثمان مئتين بلا احتياج صيغة من عرق فيها الآباء والأحفاد
من ف اومن زمانا وكل ويسوع في ذي الساجد وحقه وظلاله وبنت الاخ
كذلك البنون والبنات وبنات اخوت مثل اخوت البنين

اللا يقتل من النساء
او احدثت في الكعبة
في الحق والارادة
اوسب النبي والاعلم
منع شره من جهاد
والاقتل من النساء
او احدثت في الكعبة
في الحق والارادة
اوسب النبي والاعلم

في عدم وضع لاجب قطع بلد السارق

لا قطع في السرقة على زينا
ما لم يقطع او يقتل او يدين
من مال اولاد بغيره ومن
واقطع غيره في غير الزنا
وسارق من كرم اوجب قطع
ومن غير ذلك لم يقطع
وعن اقره ليس يقطع
والاول لا يقطع بل يدين
ان يفرج المال وقطع السارق
سرقه على تقاضى ورد
بان هذا من عطاء النساء
في السرقة الاولى والى العود
وناسا يقطع ما كلف

في احكام

في القتل
في القتل
في القتل

في ما يوجب قطع
ان تبت القصة من زنا
وسوف الاثرة والاعباد
وقس وضعت جنة الام
كل الشيب من بغيره
وتحريم الارث على الامارة
بغيره وذلك انهم سها
الاعلى الزنا بغيره
كالبنت والبنات في ما
ان الاول عليهم يدين
وجا واستيطعت بيت الله
من ناس لم يدين في ما
في المجرى من غير
يقتل على ما امر به
في القصة التي يجب قطعها

في عدم وضع لاجب قطع بلد السارق

لا قطع في السرقة على زينا
ما لم يقطع او يقتل او يدين
من مال اولاد بغيره ومن
واقطع غيره في غير الزنا
وسارق من كرم اوجب قطع
ومن غير ذلك لم يقطع
وعن اقره ليس يقطع
والاول لا يقطع بل يدين
ان يفرج المال وقطع السارق
سرقه على تقاضى ورد
بان هذا من عطاء النساء
في السرقة الاولى والى العود
وناسا يقطع ما كلف

في احكام

في القتل
في القتل
في القتل

احدى وقتان ثلاث اربع خمس وشرع وهذا الجمع
في دساتير الامم وصلت ما هو به بعد وصلت
ثم شجاع الاس والوجه في كاهل الوقت في
واكمل في عشر هذا الوقت
عالمون وما هم هذا ر قال نفسه وحده
كذلك يقول القصاص والمجد
والك منقلب من كرك بلا شاة الكار والسا
وواقع في البر او المحدث وشاهل في المحدث
في الوقت الما كان لها وروى عن اهل الجاهل
وقتل من سب النبي او ما من الكافر الما كان له
كن على عودت قوم طليع وجارح قتل لم يذبح
بلا اختياره قتل الرابع والى بالزمام والجمع
كذلك في الزمان في وقت من و زمان صاحبها
فالدون دية قساف من امكن من ما يباين
وهذا القول في كل وسط للمخرج من العاين
فخاتمة وهكذا اصري في تركه من زير في شاة دفافا
وحين في اهل الانام على النقص في الامم فالصا لان ان انتم
احد سبها يجب شكر الله وحكمه فيجب الشكر فقصر معتزنا
هذا الما انه افدا والله العز الائمة الما في فلم الله وصلى دائما عليه بالامر كان فاشا

مواضع التي لا يجب الدية فيها

الكتاب

واكمل تلك الدية الكبيرة
في الارواح وفي الدنيا
فانصف جميع افعى الدنيا
انفة الا اها من انقت
سوء لاد الذي لافا فكله
صاحبها اذا اعدا
كان به عاينا ايمه كان
وصادم مات انا من صدمه
كذلك سادف دافا فكله
يلك فبسا ان تمام ايج
نلقا والفا صانق
عدوا وهما لاد والاد
فالسكون فكله بالخطا
فاد يمشي في المحدث
في الاين اصاحب لم يعلم

ما عدا العشرة الا مخرج
جائفة نفقوها في الجف
يعلم بالدية والاعاير
والولد القتل الارشله
كذلك يقول برية اذا
او غير وقتل عنونا اذا
وهو في الكمة لجره
او يوان في بصرين ولا
كذلك من يقتل في الجاهل
وقتل من عليه غيره وقع
لم يعرف القاتل ولا دونه
وصلى بالكرار يا خطيا
وهذا المشي في كل
معدون في الال اذا اعتلم

ما عدا العشرة الا مخرج
جائفة نفقوها في الجف
يعلم بالدية والاعاير
والولد القتل الارشله
كذلك يقول برية اذا
او غير وقتل عنونا اذا
وهو في الكمة لجره
او يوان في بصرين ولا
كذلك من يقتل في الجاهل
وقتل من عليه غيره وقع
لم يعرف القاتل ولا دونه
وصلى بالكرار يا خطيا
وهذا المشي في كل
معدون في الال اذا اعتلم

ما عدا العشرة الا مخرج
جائفة نفقوها في الجف
يعلم بالدية والاعاير
والولد القتل الارشله
كذلك يقول برية اذا
او غير وقتل عنونا اذا
وهو في الكمة لجره
او يوان في بصرين ولا
كذلك من يقتل في الجاهل
وقتل من عليه غيره وقع
لم يعرف القاتل ولا دونه
وصلى بالكرار يا خطيا
وهذا المشي في كل
معدون في الال اذا اعتلم

فهرست کتاب مدارق الفهرست تالیف احقر داعیان دوام دولت تاهمه صالح الحنفی
 عفی الله عن سینه الله بن کتاب شغل است بر پنج مدینه **مدینه اول** در تفصیل
 ملائکه بعضی بر بعضی وایستد بقدر شغل است بر هفت باب **باب اول** در بیان
 کثرت ملائکه و هجاب خلقت ایشان **باب ثانیم** در بیان اصناف ملائکه و بعضی
 مذکور میشود ده صنف از اصناف ایشان و استیضا این اصناف عشر از خصایص
 این کتاب و در کتب علماء و متکلمین باین بطن و تفصیل جانی مذکور نیست **باب**
سیم در بیان آنکه ملائکه معصوم اند از گناهان کبیره و صغیره و در این باب مذکور
 میشود تاویل انچه و موهم میشود و معصیت است از ایشان و صفت حال هاروت و
 ماروت و قصه فطرت و در این باب بیان مذاهب علماء در باب ملائکه و
 تحقیق حق از آن مذاهب و در این باب مذکور میشود تاویل جاکم و فلاسفه و بعضی
 اوطراف دیگر در باب ملائکه و تاویل و تخریفات ایشان **باب چهارم** در بیان بعضی
 از احوال ملائکه و در این باب بر بعضی و در بیان احوال غیر و حکام و بعضی
باب ششم در بیان تفصیل بعضی از ملائکه بر بعضی **باب هفتم** در بیان روضه
 ان و در این باب مذکور میشود و بعضی از احوال و عجب و باطنی تمام میشود و ایستد
 و طحال ملائکه بخوبی که در این مدینه و تفسیر و توضیح یافته و در هیچ کتاب نیست و با بعضی دیگر
 علم ملائکه از عهد معتقدات و بعضی است اکثر علماء و درین تفصیل احوال و بعضی از
مدینه ثانی در تفصیل بعضی از انبیاء و مرسلین بر بعضی و تفصیل ایشان بر ملائکه
 و این مدینه نیز منطوقی است بر هفت باب **باب اول** در تعداد انبیاء و مرسلین

باب دوم در بیان نبی و رسول و تفریق میان آنها **باب سیم** در بیان اولی العزم و بعضی
 ان **باب چهارم** در بیان آنکه بعضی بر بعضی ان معصومند از گناهان کبیره و صغیره و در این
 باب مذکور میشود تاویل انچه و موهم میشود و معصیت است از ایشان **باب پنجم** در بیان
 بیان بعضی از ان سهو و وسوسه و تاویل انچه و موهم خلاف است **باب ششم** در بیان
 تفصیل بعضی بر بعضی بر ملائکه و در این باب مذکور میشود و در لای که سید تفسیر علم اهل
 قدس الله روحه و ولایتی که شایع مقاصد و علاجلال دولتی در این باب مذکور است و در
 و ایستد از این دلایل و اجیده ان اعتراضات و بعضی از کتب و **باب هفتم** در بیان
 تفصیل بعضی بر بعضی و بعضی و در این باب بر بعضی و در بیان و بعضی از ان
 انصوحی و جواب این شبهه و باین باب تمام میکرد و این مدینه **مدینه ثالثه**
 در تفصیل رسول خدا و انچه و موهم میشود و بعضی از ان و تفصیل بعضی از ایشان بر بعضی
 و ایستد بقدر شغل است بر چهار باب بعد از آن مقربان و ابواب **باب اول**
 در تفصیل سید کائنات **باب دوم** در بیان موجودات و در این باب مذکور میشود و کائنات
 شک مبارک و انچه و موهم میشود و در این باب مذکور میشود و کائنات
 نقش کردن و انچه و موهم میشود و در این باب مذکور میشود و کائنات
 و ملائکه و در این باب و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان
 عالمیان و در این باب و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان
 و مرسلین و در این باب مذکور میشود و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان
 و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان
 انبیاء و مرسلین **باب چهارم** در بیان آنکه علم حضرت سید المرسلین و علوم انبیاء و مرسلین
 از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان
 که در کتاب و در این باب و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان و بعضی از ان

فاهر من ملوک
 الله تبارک و تعالی

و بیان اسباب حصول علم برای ایشان و در این باب اول می شود که اسباب و کتاب بخیر
 و جامع و بعضی حضرت ناظر و ناموس و دیوان و دیگر و دیگر در اشکال که لازم می آید
 در باب حدیث علم پس از آنکه برای ایشان و جواب این اشکال خود که در این باب
 و اینم مذکور می شود آنکه ایشان با یکدیگر متساوینند در علم باشند و اینم
 غیر حقیقت و ایشان عالم بوده اند غیب یا عالم نبوده اند باین و بعضی اشکالات که
 در این مقام وارد است و جواب آنها بخوبی که مستحق تحقیقات حسنه است و اینم
 که لازم می آید که با وجود علم ایشان با وجود عقل و معرفت ایشان متصل و متساوی
 است و هر چه از علم و کتب که می بیند و می گوید و ایشان رسید و اشکال دیگر که در این باب
 به شکل که از حدیث و علم آنکه علم است و واجب است و اینم که از این دو اشکال
 گفته اند و تحقیق آنچه حق است در جواب این دو اشکال و اگر تحقیقات نیل این باب
 اختصاصی بر کتاب است و در کتاب علم و احباب مذکور نیست **باب ششم** در بیان آنکه
 کتب و آثار پیغمبرین گذشته هر را بیان نمیشود و هرگز در اشکال و در این باب
 مذکور می شود آنکه ایشان عالم بودند با علم عظم و ابرار و می شود حدیث طولی و غیر
 عقلی بر آنکه حضرت امیر المؤمنین **ع** اسم اعظم الهی خوانند و معجزات عجیبه را از حضرت
 صادر می کرد **باب هفتم** در بیان آنکه پیغمبران و اولاد آنکه حق را بیان می کردند و در
 و بلاها با ایشان آید و امور بود که با عقاید و ولایت ایشان و این طولی از این است و
 می شود در بیان این مطلب حضرت اوست و ابرار و می شود قبول هر که اندک سابقه و ایمان
 باین ائمه مقدسه و هم چنین قبول ملائکه را و ایشان و فوائد جلیل این باب بی فایده است
 برای اهل ایمان و در این باب از آنکه جلال شان و اولاد و قبول و استشفاع در هر امری را از
 مقدس ایشان **باب هشتم** در بیان تفصیل حضرت سید المرسلین و اولاد ایشان و سایر ائمه
 و در این باب مذکور می شود معانی و ادب کثیری است آنرا در هر باب با احاطه نیست و نیز و هرگاه

و هرگاه شیخ نجاشی الدین **باب نهم** در بیان آنکه امیر المؤمنین **ع** و اولاد ایشان
 امام بودند و بعضی و رسول نبوتند و در این باب مذکور می شود و در آنکه برای ایشان
 نبی و رسول نبوتند و در این باب مذکور می شود و در آنکه برای ایشان امام
 شده و ولایات و اجاب و غیره و اینها شایسته است و نام با ولایت **باب دهم**
 در بیان آنکه حضرت امیر المؤمنین **ع** نالی حضرت سید المرسلین است و بعد از آن حضرت
 افضل است از هر عالمین و در این باب مذکور می شود بعضی از تفصیل معراج و علایق حضرت
 در سواست بعضی از پیغمبران و اشکال که در این مقام وارد می آید و جواب که
 ابوالفتح که از کتب و داده از این اشکال و اینم مذکور می شود و در این مورد باین است
 و سایر اینها دیگر و زیاده بودن حضرت بر همه ایشان و اینم ابرار و می شود حدیث عجیب
 غریبی مثل برخی گفتن که و از این و در این تفصیل حضرت امیر المؤمنین **باب**
یازدهم در بیان تفصیل حضرت سید المرسلین و اولاد ایشان و در بیان اختصاص حضرت
 خطاب خطاب امیر المؤمنین **ع** و در این باب مذکور می شود آنکه هر که و امیر المؤمنین
 گویند و اینم باشد باین خطاب التبرکات باشد بر حق است **باب بیستم** در بیان
 تفصیل حسین **ع** و سایر ائمه ظاهرین **ع** و در این باب مذکور می شود حدیث هر را از این
 دو و ذکر و باری و ابرار و می شود احادیث و آورده در این باب از این **باب**
فصل در بیان سادات عساکر با تفصیل حضرت صاحب الامر **ع** و این **باب**
 دیگر و در این باب ابرار و می شود احادیث مختلفه که در این باب وارد است و در هر
 چه میان آنها و در این باب مذکور می شود که هر که طولی از این کتب است و شیخ
 و شیخ مراتب فضل و عزیزی که شخصی را بر شخصی باشد و هر جهات فضل و عزیزی در این
 اشکال است و استقامت و در این تحقیقات اختصاصی بر آن کتاب است و در کتاب دیگر
 مذکور نیست و این اشکال که در این مدافع القریب **فصل** در تفصیل حضرت خاتم الانبیا

نیز غیر و چون خواهد که خلائق را در دنیا است زنده گرداند خداوند جبار را
 زنده کند پس او بدو در صورتی و نایب او از وی از طرف صورت که بسوی او است
 و جبار او را زنده میگرداند پس باو دیگر چند و چون بدو ایستاده از طرفی که
 زمین است و جبار اهل زمین زنده شوند و قیامت برپا شود و **چهارم** چنانکه در بعضی
 به پیغمبر این بنا بر بعضی روایات یا پیغمبر این او را از اعراض روایت دیگر بر سر
 او چند معجزه از حضرت امام محمد باقر علیه السلام نقل است که چنانکه گفت حضرت رسول
 که اسرافیل واجب برود که از دست و پند دیگرین خلقت است بدو که خدا و لوحی
 باقی است سرخ در میان دو دیواره است و چون برود که عالم را بکشد و لوحی
 پیشانی او میخورد پس او نظر در لوح میکند و آنچه در آنجا است میخواند و میبیند
 و آنرا در همان روز بین میرسانیم و جاری میگردانیم و او نیز میبیند و میخواند
 بعد از میان او خداوند سبحان است از نو که دیده ها را خیر میکند و وصف
 و عدان میخواند و در روزی که خلق را بر اسرافیل و میان من و او هر دو سال
 و هفت و نیم مدتی دیگر روایت که بعضی از کجای دیگر است که از اسرافیل
 فرمود که او از کجای دیگر گفت از علی که او در میان آن که بالاتر است از او فرمود
 که او از کجای دیگر گفت خفتن در دل او میان دارد انداختن و از بعضی آنکه
 قدیمی ظاهر میگردد که چنانکه از اسرافیل و میکائیل از اسرافیل و اسرافیل از
 لوح و لوح از قلم و قلم از خاتم فرامیگرد **پنجم** میکائیل که در حدیث وارد شده
 است که در هر سال که است که در هر یک از روزهای خلایق مانند ملک که
 میکند بر روی زمین و بر روی بندگان و ملائکه که با قضاوت با این زمین میباید
 و غیر اینها **چهارم** عزرائیل که ملک موت است و در حدیث وارد شده است که
 رسول خدا فرمود که چون بمهرج رفتی ملک از ملک تو بدی که بر دست او لوحی

از چهره بر سر

او لوحی از خود بر جبار است و جب ملک موت نیست از چهره بر سر یکم که گشت
 این ملک گفت ملک موت و مشغولت چیست از لوح خلایق گفت مرا از ملک
 او بر ما او حق بگوید چنانکه بر او بر او و بر او اتمام ایستاد و باهر که در
 یا میرود و قیامت روح او میبینی گفت بل گفت که خود را میبینی گفت بل میبینی
 که در میانست نزد من که دارند و روحی که در دست کسی باشد که او را بگردانند
 بخوبی که خواهد که ملک موت گفت که خدا در دنیا نیست ملک از این داخل آنجا
 میگویم هر روز پیغمبر چون اهل بیت که میبیند بر سر و میگوید که در یک
 بر او که بر اسرافیل و میکائیل تا آنکه تا آنکه از شما هیچکس و در بعضی احادیث آمده
 شده که ملک موت را همان و یا را از آن ملک که رحمت و ملک غضب و هر که
 از اهل طاعت ملک موت امر میکند ملک رحمت را که قیامت روح او را میداند و اگر
 بر او از اهل عصیان امر میباید ملک غضب را که قیامت روح او را میداند **چهارم**
 ملک که در لوح است بر طاعت و سر که در میان ملک است که او را در لوح او میبیند
پنجم ملک که در لوح است بر عیال که در لوح او میبیند و ایضا از این که در لوح است که
 ایضا ملک است که او را حالت خوانده **ششم** ملک که در لوح است که در لوح است که
 و این ملک که بر چند نوع اند **نوع اول** ملک چنانکه از اهل طاعت است که در لوح است که
 از حضرت امیر المومنین علیه السلام نقل است که فرمود که حقیقت ده ملک در کمالی
 میباشد و در لوح بر ملک دیگر فرمود که هیچ کس نیست که آنکه او را ملک چند است
 که حفظ میکند او را و نگاه میدارد از آنکه در جایی افتد یا دیواری بر او فرود
 آید یا بدی یا بدید و چون اهل او برسد او را جلال خود کند از **نوع دوم** ملک
 کاتبان اعمال و اهل کرام که کتابت میکنند و حدیث وارد شده که هر چه در دو
 ملک از آسمان زمین میباید و یکی بر جانب راست او می قرار میدهند و یکی

است و بر کشتن

باب دوم

صالح را میگوید و دیگر بر جانب چپ و اعمال است و اینست و چون شام
و در آن دیگر بر زمین میایند و در میان و در بالا میروند و ملک در میان ملکین
و نوشتن اعمال با آنکه حقیقت عالم بسیار و خفایت چنانچه در حدیث وارد شده
اینست که هر کس با شکر دم را بر طاعت و زجر باشد و عقیقت هم مافوق هر
که ملک چند و موکل نیز داده اند و با همان بدانایند و پسند شرم پندارند
معصیت و غیبت میان بد طاعت و از بعضی روایات ظاهر میشود که این ملک که
نیز دفع میباید و در میان عمر وین و جانوران زمین را و او را از انانیت بسیار
نگاه میدارند و نوع **سوم** ملک که در بعضی اعمال با ادبی میباشد و در حدیث
وارد شده که هر که عبادت براری و در آن سال از آن حقیقت با موکل کرد و آن
هر که در سال آن ملک را و روایت دیگر هر که روایت کند بر او و موکل خود را
حالت بسیار و مشغولیش خدعه و عیون نباشد حقیقت سوگند کند با و
هفتاد هزار ملک کند که در عقیقت او که خواست حال تو و کو را با او بدست
برای تو و در حدیث دیگر چون شخصی غیر حقیقت ملک فرستد بنی اهل
انصیت که بسیار بخیر و نیک باشند و دست مالدار بدو را ایشان و این سبب است
حزن و اندوه او کم شود و اگر این نمیشود بنی اهل و نیکش و در حدیث دیگر
هر که دوزخ دارد و در روز بر او بدست که او را بدست شود حقیقت موکل کرد
بر او و در ملک که صحت کند روی او را و روایت دیگر چون موسمی شود
بفرستد حقیقت ملک چند را بصورت ادبی که بخیرند متاع حاجیان و جانان را
راوی گفت چه میکند ملک آن متاع را و فرمود در میان آن کند و امثال این
ملک بسیارند مانند ملک که در موکلند بر حاجیان و ملک که موکلند بر اهل
و سر و خدایان و غیر اینها **صفت** ملک که موکلند بر اهل

از حقیقت او

عالم سفلی را متاع عالم کبریا و نهاد و ایشان را میباید نوع اول ملک چند که نامش
برای طاعت و سبب این مانند ملائکه که موکلند بر دیه که اگر اب از آنها بر میدارد و
که در هر یک یکند و میلند بر اهل احوال که حقیقت هم در هر یک که با بدید و در نوع دوم
تا و از آن بر ارمیزند برقی و عیون و صدای و عدل بلند میشود و در حدیث وارد شده
که در عدا و از ملکیت نزد آن ملکین و کو که بر آن زمین و ملک چند که نامش
بر طاعت و این چه در حدیث وارد شده که هیچ قطره از باران نوبد که از ملک ملک
است بر آن قطره تا از آن زمین رساند نوع دوم ملک چند که خزان و امان با و دارد
و بادها بر چند قسم اند اول باد شمال و جنوب و مسا و بود که اهل احوال را میگویند
و در حدیث وارد شده که این چهار نامهای ملک است و چون حقیقت خواهد که
شمال و زمام کند ملک و اگر نام او شمال است پس از غلات اید غلات کف و باد است و
شمالی و این زمین بر آنکه شود با شمس و از آن جهت که حقیقت از او و در باد
چون خواهد که با جهت جنوب و زمام کند ملک و اگر نام او جنوب است و ملک اید و
کدام نامی و باد از آن و باد جنوب بر آنکه شود و در هر یک که خدای خواهد و چون باد
که باد مسا و زمام کند ملک و اگر نام مسا و باد بر آنکه شامی و باد زمام و باد
در هر یک که خدای خواهد از هر جهت هم رسد و چون خواهد که باد بود و زمام کند ملک
که در دوزخ نام دارد و باد بر آنکه شامی و باد زمام و باد جنوب و در هر یک که خدای
خواهد از هر جهت هم رسد و بادهای دوزخ و بادهای لوطی است که در چنان از آنها
و باد و در هر یک که باد می که بر آنکه از بادها را بر بادین و باد که در حدیث
ابرها را در میان زمین و آسمان و باد که میباید ابرها را و این بسیار **سوم**
بادهای عذاب که از نوع حقیقت میباشند و در حدیث وارد شده که در عقیقت بخیر
دوزخ یعنی که ما بر آن قرار داده و ما از او خبر نموده اند و که گفته اند هفتاد

انتم هذا

[illegible]

۱۲۱

این را یکند جواب اینست که بعد از انبوت دلایل عصمت و ائمه است از کائنات
تاویل و حل ای که بعد و بعدی ظاهر و بیان این تاویل بر سه اصل ایجابی و حیوانی و ظاهری
گفته اند اینست که گوئیم هر چه اسکندر از این بنود و معنی بنود که ایشان را دانند که
اینچنین قسم یکند موافق گفت و قسم حکم و معانی از اینان بگویند که
خلق آدم را پیدا نهند و معلوم ایشان بود که ترکیب ایشان الله و ترکیب کرب و حب
صد و ده معانی و فاضلات لهذا بر سه اصل استقامت و استوار و استقامت و استوار
نمودند تا انانیت غنی و سراسر خدای بر ایشان واضح و لایح گردد و در سیر اول ایشان
بخشی بود که در اول از این برضای اقدس از سوی او بود بدانند و در سیر اول دانستند
که در اولی که در اندیشه و مقام او قرار دادند نام **پادشاه** قسم هاروت
و هاروت که موافق اکثر روایات عامه و بعضی از روایات خاصه و اولی بود که
ایشان از زمین فرستاد و خواهان غلبه بر ایشان بودند و رسید و جواب این مسئله
بر وجهی گفتند **پادشاه** اینچنینی گفتند که در اول بنود دیگر در نفس بودند
از اهل این عالم و بدین صلاحت و این سبب ایشان را ملک می گفتند **پادشاه**
اینچنینی تا انانیت خاصه و عامه گفته اند که در روایات عامه و در سیر اولی ایشان همه
و ضالعات اینست و حق اینست که ایشان در اول بودند که قسم ایشان را بر این اوقات
مردم زمین فرستاد تا بعد از تعلیم سخن بر اینجهت که اگر کسی که میان سخن و معنی
سخن را و لذا از سخن نماید و در هکذا تعلیم می کنند که تعلیم و انقیاد است بر او را و باید
که از او سر برداری خود را ندیده سخن نگنجد و کار نشود و عدل و در میان باقی عالم
سفر ایستاد و پس با ایشان رفتند **پادشاه** اینچنینی می گفتند که در روایات عامه و
و ضالعات و ضایع است که یک روز که در اول که در اوصاف ملک و در هکذا معنی
از کائنات و هر که قسم و اهل ایشان را از صورت و در و صاحب احوال این را در کرد

باب چهارم

دو روز که نازل شود به بعضی از آنها باز اقبل از آنکه کرده قبیله را در
حالت باشند و بر تالیق و فین علیا که در سوار سواد و آنها را از وادیات تعجب کند
و با خود به بدسلک و عریانان و اگر چه از آن روز دست داشت باشند و با این خبر
و زیت س و بدین عقیده و با این تعجب و به آنجا که خود وای مولد او بر چیل
مغزو و ملک کرد و چون از آنسان بن بر می آمد بد و را دل کشت و در ایالت گفت ای
این چه حادث است که این غلب و از آنان شاهد میکنم و مکر قیامت بر پا شده است
چون علی گفت نه ولیکن در دو روز دنیا رفتن از آن میجریم متولد شده و ختم کار
وای خفیت او فرستاد است ملک گفت و را سوگند میدهم ای چیل فلان خانه را
که در او قرار گرفته است که چون بخدمت آنحضرت برسی سلام بپا و برسان و بگو
حق این مولود بنده را و از تو سؤال میکنم که از چه بود که آن کفری که تو بنی
کرد و با الهامه این بکر را در هر مقام خود در معوق سلک و از حد چیل
نازل شد و به بود که دل بی پیام و در ایالت را با حضرت رسانید و بیان کرد
بلای آن کاربان بنیستانه و بر آنحضرت حضرت امام حسن ع را بر روی دست گرفت
و بسو و اسان بلند کرد و گفت خداوند ای حق این مولود بنو تو بلکه حق تو این مولود
و در دجله او محمد و ابرهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب که اگر حسن را از تو زودتر
هست تا حق می تواند در ایالت حقتم دعای آنحضرت را مستجاب گردانید و آن ملک
امروزید و الهای او بیا و بکر و انید و او را در مقام خود در معوق سلک گرداد و آن ملک
و اسامای این پیشانند که چگونه گردانید و در چه مقام است **آنرا** که یک کربان بود
و ذات نیز عجب ظاهر دل و در دو مصیبت از آنجا که است و آنکه علمای بدین
عصیان از آن اختصار یافتند که اولی از آن بود که **ابجرام** و دیان ماه را علی
در باب و سلک و تحقیق از آنان مناهب بد آنکه جماع کرده اند و امر در سوز و ملکه

موجودہ وقت کے

[illegible]

از حدیث امام

بهر بود که حقیقت اوله مقرر کرد و بود که با من سخن گفتی و تا صدق بکنند و این را بر
 هیچ نفی می فرموده بود پس بر طرف کرد این حکم را بعد از آنکه واجب گردانیده بود
 بر امت خود و بلائیکه از امامی بسیار معلوم شد و که حقیقت هر یک از این غیر از آن که
 بر زبان امت خود فرستاد و بر اهل بیت زمان ایشان را به حقیقت کرد و انید و حضرت
 رسول و از بر هر سرخ و سیاهی یعنی هر علیان صحت کرد و انید و انی یعنی حضرت
 عزت حضرت است بر هر علیان **باب سیم** در تفصیل اهل بیت زمان زهر
 و سایر ائمّه طاهرین بر هر انبیا و مرسلین شیخ این باب بر دو کتاب اعتقاد است
 گفته که واجب است بر هر منی که اعتقاد کند که حقیقت نبی فریده است هیچ خلقی
 افضل از محمد و ائمّه طاهرین و از امان نماید که این محبوب ترین خلایقند بری
 حقیقت و که بری ترین خلقتند و اولی که رسیدند که اقرار کردند پیشانی و سیاهی که حقیقت
 در عالم پیشانی از هر خلایق که برتر است و یقین دانند که حقیقت عطا کرده است هر یک
 از غیران که شسته بمقدار آنچه معرفت داشته اند بر تیره بر واهی و معطلی و آنچه
 سبقت نموده و پیشی گرفته اند و اقرار بر نبوت و رتبه حضرت و باز اعتقاد کنند
 که حقیقت خلق کرده هر مخلوقات را از برای اهل بیت انحضرت
 و اگر ایشان نبودند حقیقتی از برای اسما و زمین و بیست و دو فرخ را و خلقی که
 آدم و نوح و ابراهیم را و از خلقی از خلایق را و شیخ مفید در کتاب مقالات گفته
 که هر جمعه از جمعی از امامیه تفصیل امامان از امامیه بر هر انبیا و مرسلین
 بر هر اهل بیت و که حقیقت داده اند ایشان را بر هر غیران غیر از این ائمه
 و که دیگر آنکه نموده اند این دو قول را و قائل شده اند تفصیل بر هر غیران
 از هر بر هر بود که این مسئله است که حقیقت را در تحقیق و تشخیص اهل بیت
 و اجای بر هیچیک از این سه قول منعقد نشده و امامی بسیار از حضرت رسول

باب سیم

بهر بود که حقیقت اوله مقرر کرد و بود که با من سخن گفتی و تا صدق بکنند و این را بر
 هیچ نفی می فرموده بود پس بر طرف کرد این حکم را بعد از آنکه واجب گردانیده بود
 بر امت خود و بلائیکه از امامی بسیار معلوم شد و که حقیقت هر یک از این غیر از آن که
 بر زبان امت خود فرستاد و بر اهل بیت زمان ایشان را به حقیقت کرد و انید و حضرت
 رسول و از بر هر سرخ و سیاهی یعنی هر علیان صحت کرد و انید و انی یعنی حضرت
 عزت حضرت است بر هر علیان **باب سیم** در تفصیل اهل بیت زمان زهر
 و سایر ائمّه طاهرین بر هر انبیا و مرسلین شیخ این باب بر دو کتاب اعتقاد است
 گفته که واجب است بر هر منی که اعتقاد کند که حقیقت نبی فریده است هیچ خلقی
 افضل از محمد و ائمّه طاهرین و از امان نماید که این محبوب ترین خلایقند بری
 حقیقت و که بری ترین خلقتند و اولی که رسیدند که اقرار کردند پیشانی و سیاهی که حقیقت
 در عالم پیشانی از هر خلایق که برتر است و یقین دانند که حقیقت عطا کرده است هر یک
 از غیران که شسته بمقدار آنچه معرفت داشته اند بر تیره بر واهی و معطلی و آنچه
 سبقت نموده و پیشی گرفته اند و اقرار بر نبوت و رتبه حضرت و باز اعتقاد کنند
 که حقیقت خلق کرده هر مخلوقات را از برای اهل بیت انحضرت
 و اگر ایشان نبودند حقیقتی از برای اسما و زمین و بیست و دو فرخ را و خلقی که
 آدم و نوح و ابراهیم را و از خلقی از خلایق را و شیخ مفید در کتاب مقالات گفته
 که هر جمعه از جمعی از امامیه تفصیل امامان از امامیه بر هر انبیا و مرسلین
 بر هر اهل بیت و که حقیقت داده اند ایشان را بر هر غیران غیر از این ائمه
 و که دیگر آنکه نموده اند این دو قول را و قائل شده اند تفصیل بر هر غیران
 از هر بر هر بود که این مسئله است که حقیقت را در تحقیق و تشخیص اهل بیت
 و اجای بر هیچیک از این سه قول منعقد نشده و امامی بسیار از حضرت رسول

از حدیث امام

بعد از ایشان پس منزه از اینها و از حدیث حضرت منزه از اینها و از حدیث حضرت
 این منزه از اینها و از حدیث حضرت منزه از اینها و از حدیث حضرت
 من چون سر بالا کردند و دیدند که امام محمد و علی و فاطمه و حسن و حسین و امامان بعد از
 ایشان را که بر ساق عرش نشسته بود و میفرمود از او را خداوند بسیار بگفتند
 بر ووه که اگر کسی بسیار که اینست اهل بیت عزت و برتری و بسیار میگویند و تو
 و بسیار شریف و زکند و در حدیث تو بر حقیقت فرموده که اگر ایشان نبودند خدا
 خلق میکردم ایشان را از خدا و از علم و از ایمان و از صفات من و از صفات
 که خلق میکند پس ایشان بدیده حد و از صفات من و از صفات ایشان از این و من
 و علی ایشان از این است من تا داخل شود و در حق و از این و از صفات ایشان که در حد
باب چهارم و آنکه علم حضرت سید المرسلین و علوم ائمّه طاهرین منزه است
 از علوم سایر انبیا و مرسلین و امامیه و امامیه از ائمّه طاهرین منزه است که حقیقت
 علم هر غیران را و از برای حضرت رسول و جمیع خود و حضرت هر را و برای خود
 بگفت و دانده و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام و در حدیث حضرت
 اولی الامر را و از حدیث دادر هر خلق و علم و علم ایشان را و از حدیث دادر و از حدیث ایشان را
 علم و از حدیث دادر و حضرت رسول و سیدان است از ایشان بعد از آنکه و از حدیث حضرت
 هر بعد از این و از حدیث دیگر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منزه است که حقیقت در حدیث
 حضرت رسول و علم که شسته و از حدیث خود و در حدیث و از حدیث دیگر و از حدیث
 شده که حضرت رسول و از حدیث حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منزه است که حقیقت در حدیث
 برای من و علم که دانده و در حدیث ایشان را که شسته و از حدیث ایشان را و از حدیث
 و علم و از حدیث و از حدیث ایشان را که شسته و از حدیث ایشان را و از حدیث ایشان را
 فرج و از حدیث که شسته و از حدیث ایشان را که شسته و از حدیث ایشان را و از حدیث ایشان را

باب چهارم

از حدیث و منزه از اینها و از حدیث حضرت منزه از اینها و از حدیث حضرت
 این منزه از اینها و از حدیث حضرت منزه از اینها و از حدیث حضرت
 من چون سر بالا کردند و دیدند که امام محمد و علی و فاطمه و حسن و حسین و امامان بعد از
 ایشان را که بر ساق عرش نشسته بود و میفرمود از او را خداوند بسیار بگفتند
 بر ووه که اگر کسی بسیار که اینست اهل بیت عزت و برتری و بسیار میگویند و تو
 و بسیار شریف و زکند و در حدیث تو بر حقیقت فرموده که اگر ایشان نبودند خدا
 خلق میکردم ایشان را از خدا و از علم و از ایمان و از صفات من و از صفات
 که خلق میکند پس ایشان بدیده حد و از صفات من و از صفات ایشان از این و من
 و علی ایشان از این است من تا داخل شود و در حق و از این و از صفات ایشان که در حد
باب چهارم و آنکه علم حضرت سید المرسلین و علوم ائمّه طاهرین منزه است
 از علوم سایر انبیا و مرسلین و امامیه و امامیه از ائمّه طاهرین منزه است که حقیقت
 علم هر غیران را و از برای حضرت رسول و جمیع خود و حضرت هر را و برای خود
 بگفت و دانده و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام و در حدیث حضرت
 اولی الامر را و از حدیث دادر هر خلق و علم و علم ایشان را و از حدیث دادر و از حدیث ایشان را
 علم و از حدیث دادر و حضرت رسول و سیدان است از ایشان بعد از آنکه و از حدیث حضرت
 هر بعد از این و از حدیث دیگر از حضرت امام محمد باقر علیه السلام منزه است که حقیقت در حدیث
 حضرت رسول و علم که شسته و از حدیث خود و در حدیث و از حدیث دیگر و از حدیث
 شده که حضرت رسول و از حدیث حضرت امیر المؤمنین علیه السلام منزه است که حقیقت در حدیث
 برای من و علم که دانده و در حدیث ایشان را که شسته و از حدیث ایشان را و از حدیث
 و علم و از حدیث و از حدیث ایشان را که شسته و از حدیث ایشان را و از حدیث ایشان را
 فرج و از حدیث که شسته و از حدیث ایشان را که شسته و از حدیث ایشان را و از حدیث ایشان را

انزهد يقدر بالله

[illegible]

پس در بیان افاضه استغفار از مردم برای تو و شهبان تو باطنی و در اجابت بسیار دقت
که ختم و دوش معراج با ختم و اذن نامه صاحب الیقین و صاحب الزلاله و اخذت این
تاها را با امر المؤمنین و تبرک و در حضرت امام محمد باقر صلی الله علیه و آله فرمود که هر که این
عملی اهل سنه میکند ثواب قلیل با و او عید را ندیند و زیاده برسد ندک که کام است
ان فرمود زیاده فرمود رسول خدا ص که ختم با ختم عطا فرمود بدستیکه
ختم جمع کرده برای اخذت سه ساله کند شکر از او کام اخذت بر سینند
که کام است ان سه ساله فرمود که علوم در سین بر تو فرمود که اخذت همه
افعال با امر المؤمنین و اعلم فرمود و شخصی عرض نمود که برای رسول الله ایا
علام المؤمنین بیشتر است یا علوم غیر این چون اخذت این سخن و او شنید متعجب
شد و در باهل مجلس کرد و فرمود که بشوید سوال این مرد را بد بدستیکه ختم
یکم نماید و مع هر که را میخواهد برای غیر این تو می توانی که ختم جمع کرده
برای اخذت علوم همه غیر این را و اخذت همه العلوم با حضرت امیر المؤمنین
تعلیم نمود و او پرسید که امر المؤمنین اعلم است یا غیر این و در حدیث دیگر فرمود
شد که در تفسیر قول ختم کرد فرمود و گویند برای ابراهیم ماکت السموات و
الارض و اکنون من المؤمنین فرمودند که که شود ختم معاجا و آن فکر کرد و ابراهیم
بجوشد زمین و آنچه در زمین بود و بیوی و اسماها و آنچه در اسماها بود و بسوی
و آنچه در عرض بود و ملک که مالان ابا بودند هر را دید و از برای اخذت و
او برای اخذت پنج چیز کرد و در حدیث معتبران عیسی و محمد و عیسی و حضرت
رسول و هر که علوم غیر این بود و اذن نامه را این بود و او گفت عیسی و محمد
و آنکه دیگر باذن خدا فرمود است گفتی و علمای این زبان و غنا را بشوید و
حضرت رسول الله را اینها دانست بد دستیکه حضرت سلیمان چون غش کرد و خدا

اندر حدیث با کفر

انکه ایشان عالم بودند بر همه علوم و بیان اسباب حصول علم را ایشان و اوصاف ^{مستتر}
بسیار داشتند که اتم و مفرودند که بخدا قسم که حاضر ایشان در آن خدام ^و در آن
زمین خدا نباشد و غیره بلکه بر علم خدا و احوال دیگر و او را بدست که حقیقت اعظم ^و
افاضت کما امان را در آنچه ای خود خواند که در طایفه ایشان و او را ایشان نیز می دانستند
اسلام و زمین را و هر حدیث عبرت قبول است که بر سیدان از حضرت امیر المؤمنین ^ع
از علم و اولیای خود که خود که میداد حضرت علی بن ابی طالب و سیدان ^ع
شعاعت و آنچه خواهد شد و او را فرموده ای نبی خود که حق خداوندی که جان
من در قبضه قدرت او است که من میداد هم علم حضرت و او را که آن و او را که
تا روز قیامت و هر حدیثی که بر هر یک که حضرت صادق و غیره که بدست ^ع
من بیاورم آنچه در اسامی است و آنچه در دنیا است و بعد از آن آنچه در دست ^ع
و آنچه در دوزخ است و سیدان هم آنچه خود است و آنچه خواهد بود از حضرت ^ع
شد و دانست که اینی بر حضرات علی کران آمدن نبی خود که آن علوم را میدادیم
از کتاب خلد بدستی که حضرت میفرموده ای که حق نبی در آن میان ^ع
است و از هر یک که بر هر یک از فضل که گفت در روزی و غیر خود است ^ع
و هر یک که ایضاً با شما اختر محمد و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام معرفت
ایشان نعمت ای بدین کلام است که معرفت ایشان فرمود ایضاً هر که شناسد
ایشان را که معرفت ایشان ایمان او درود و سجده خواهد بود که گفته ای بدین ^ع
که معرفت ایشان فرمود و ایضاً که معرفت ایشان است که بدانی که ایشان ^ع
اندر هر چه خلق کرده وافر بپایان نوبت بدیده و او را شناسد که تقوی و طاعت
اسما و انصاف و اکره و انوار و کجا و راهها و میدانند که در اسامی باشد ستاره و
ملک است و میدانند و در کجاها که در راهها و فرجه و راهها و در کجا

بود که بعد از آنکه جمعی و حضرت را است آنکه خود را بدندان میزد و با ابوبکر میگفت
 که بفرمایند که روی تو را صاحب تو و اولاد بیت من بر شما دادند و خداوند من
 و فرستاده من این بیت را ساقا نموده است که در پیوسته و در آنجا که میگفتند که هر که
 من در میان خود میجویم هر آنکه بر من میگوید که این را تا آخر دودست از میان من
 ببرد که عیسی خضر علی کشته را داده بود و ندانم که علم است و انداختند و ختم کردند رسول
 علی کشته را و در آن وقت داد و آن علم را بدیده و بهایت دیگر میگوید
 که من میجویم خضر را و اطاعت کن و عظمی عجب از او افتاد و بعد از آن نزد تو رفت
 و در میان من سوار کرد و آن که از خضر شنبه بود و آنجا عجب و دریا که در آن بود
 موسی گفت من و خضر در کنار دریا ایستادیم و در آنجا که دیدیم که مرغی در دامان
 سوسه دریا و قطره از آب در دستش انداخته و سوسه را در دستش و قطره دیگر در دست
 و بجانب مغرب انداخت و قطره دیگر برداشت و بجانب اسمان انداخت و قطره را در دست
 و آنجا انداخت و قطره دیگر برداشت و باز بدین انداخت پس خضر پرسید من از سبب
 افعال این مرغ و این برداشت ها که میاید و میگویم که در کنار دریا ایستادیم که در آنجا
 سوسه ها و کفت بر اسرار او و خضر پرسید که من از عمل این مرغ و این کفت من در میان
 و میان من و مرغی این مرغ را و شما و مرغی را ندانید ما گفتیم که ما میدانیم که مرغی را که در
 باطن خود داشت پس ما گفتیم که این مرغ است در دو رنگ و در اصل گوشت رنگه و خضر
 مسلم میگفت و این مرغی او را ندید و بود بلکه خداوند آنجا مرغی را خواست و در آن وقت
 او را یک مرغی و مغرب زمین خواست و بدین و با سنان بالا خدایت رفت و در زمین رفت
 خواست که در آن علم را بگیرد و از او آب این ظرف خواست که باین دریا و عالم
 او را یک خواست رسید موسی و مرغی را پس علم را در نزد ما که خود را میان سنان او
 غایب شد و دانستم که آن را که بود که در میان ما ثابت ماند و در آنجا که در میان
 آنکه

هر که باشد از این صفت خبر و حکم خدا کند میان او و ایشان و الیه المصیر و انما یرید
 کلهم شیخ یس و در فیض الاله مستطوع است که در وقت حضرت امیر المؤمنین
 خبر داد باصبار و تدبیر بعضی از اخبار را بنده یوم در دهان قبیل بنی کلب گفت
 امیر المؤمنین با تو علم غیب میدانی حضرت خندید و فرمود ای برادر طلب
 این علم غیب نیست بلکه تعلیم است از صاحب علی و نیست علم غیب مگر علم غیب
 و آن علوم دیگر که حتم تقدیر کرده اند اما که فرموده آن الله عند علم الساعة
 تا آخر این و حتم میداند از خبر در درجه اینها است از ذکر و انبی و قیام اعیان
 و سنی یا خلیل و سنی یا سعید و آنکه در چشم هنرم آتش میشود یا نیتها
 و سنی یا غیر آن مگر در این علم غیبی که میداند از آنکه خدا و اسوای این
 علم است که حتم تعلیم نموده است از این غیر خود و حضرت بنی تعلیم بود
 و عاقل که رسیدن بن آن علوم را نگاه دارد و آنست که بگوید که از این احادیث
 احادیث دیگر که امر را نمودیم مفهوم و مستفاد میگردد که علم غیبی که عشق
 جناب اقدس الهی است همین علوم خمس است که در این ابی که میگوید
 و علوم دیگر که غیر این و اوصیای و الیه ان اشیان میباشند از قبیل علم
 نیست و یونیده نیست که انبیا و ائمهدی و خبر میدادند با مودغایب و
 احوال مستقبل که بعد واقع میشد و بعد معجزات ایشان اخبار غیبات بود و یکی
 از وجوه انجا از این نیز است که شملت را اخبار غیبات و ظاهر است علم
 غیب و مستقبل که از این خبری اند که تعلیم حتم بود و بدین تعلیم حتم
 همیانی از این علوم معلوم ایشان نبود و این تعلیم در علم خمس غیبات
 و تعلیم حتم این علوم نیز معلوم ایشان میکرد چنانچه ابی که بر این معنی اطلاق
 است که فرموده فلا یظهر علی غیب احد الا من اوصی من رسول و انما یظهر علی

من بعد من علیه و علی بن ابی طالب و ابی ترکه و ابی طالب و ابی ترکه و ابی طالب و ابی ترکه
 باشد از رسول که از ابی ترکه و ابی ترکه و ابی ترکه و ابی ترکه و ابی ترکه و ابی ترکه
 و هر که از آنکه هر علم خمس و علم خمس و علم خمس و علم خمس و علم خمس و علم خمس
 اختصاص علم با حق تعالی است **جواب** از این اشکال موقوف است بر تعریف مقدم
 و آن مقدم است که غیب در لغت عرب هر چیزی که بگوید که غایب باشد از اول
 حواس و این بعد مقدم است زیرا که انبیا و ائمه با غایت است از حواس بالذریع فی حق و غیبها
 بعین حق که ظاهر و قوی و مدد که اشیان را در درگاه ان نیست مانند که ذات
 صفات واجب تمام ثبات و امثال آن از امور نظر که در نظر و در نظر و با غایت است از
 حواس ظاهر و بدین جهت مدد نیست اگر چه فی نفس و انانی از اول که در نظر نیست
 این غایب از حواس با اعتبار ذات مانند که در نظر و در نظر و با غایت است از حواس ظاهر و غیبها
 اینده واقع میشود و الحظیر که کمال معلوم است و اینجه بعد از حواس ظاهر و غیبها
 و با اعتبار کثافت مانند که در نظر و در نظر و با غایت است از حواس ظاهر و غیبها
 و اما با اعتبار کثافت مانند که در نظر و در نظر و با غایت است از حواس ظاهر و غیبها
 با اعتبار کثافت مانند که در نظر و در نظر و با غایت است از حواس ظاهر و غیبها
 شهادت نبشود مگر بد و اعتبار مختلف چرب اعتبار اول و در حتم و واقع در
 گفته نظر با شواهد آن زمان واقع در زمان اینده بعد از مجمع شهادت
 بعد از این مقدم معلوم شد اکنون که علم خمس و غیبها از این علوم مستقبل
 هر چه مندرج باشد در وقت این اقسام کلامه هر چند در وقت مفهوم غیب علم
 بهر احوال حاصل نیست مگر برای علم و ایدان باشد و خارج باشد از این علم
 اشیا و در زمان و مکان و اینست که جناب اقدس با حق تعالی و علم غیبها
 این اقسام حاصل میشود و اما بعد از انبیا و اوصیای و اولیایان مگر تعلیم

لها و غیب و لکن خدا بر مگر بندان غیر از هر که را میخواهد و اینهم فرموده عاقل
 فلا یظهر علی غیب احد الا من اوصی من رسول یعنی خدا دانست غیب و غایت که
 بر غیبی از این مگر آنکه که بندگان باشد از اول رسول و ظاهر سیان این آیات
 چنانچه در زمان مست نیست است که در علم غیب مخصوص غلات و اختصاص
 مخصوص بان نبی نیست و از انکه گفته معلوم کردیم که از روایات فیض الاله و
 امثال آن از روایات دیگر مفهوم میگردد که غیب مخصوص این نبی است و استوار است
 و بنا بر کثافت و درود است که گفته باشد که این نبی از غیب و دیگر
 حتم و در علم اوقات بنا بر صحت اقتضای انبیا و اوصیایان و این اعتبار و صدق
 شهادت دیگر چند بخلاف این نبی که در علم اختصاصی آنها معلوم نمیکند و
 جهت بر مراتب غیب بودن خود باقیست و کرد و بعد از فیض الاله و دیگر اوصیایان
 اینص برای تو ظاهر با هر مگر بد و بلکه ترجیح محاورات نیز شهادت است برین معنی
 مدعی چنانچه است که هر که مدعی خبر خدا از اوصیای و اوصیایان و اوصیایان و اوصیایان
 غیب میکند در جواب میگوید که غیب نمیکوم و لکن خبر خدا است از انکه
 که علم خمس که در انکه مگر بد و کلام است و علم خمس است یعنی قیامت و
 چرقت واقع میشود و این محذور حتم است و با حق تعالی و اوصیایان و اوصیایان
 ملک که ملک است ملک علم تعلیم نیز میگوید چنانچه حتم میگوید که سوال میکند
 از حق تعالی از ساعت یعنی قیامت که چه وقت خواهد بود و دیگر که علم خمس است
 نیست مگر در خبر و در کلام است و علم خمس است و علم خمس است و علم خمس است
 و چه بکنان میبارد و این معانی ظاهر بعضی روایات تعلیم و کلام بر این
 و قطرات باران شده و هر ملک که امر است که در وقت معین ظاهر و کلام بر این
 معین برانند و بعضی از انبیا و اوصیایان خبر میدادند بنی فلان در وقت

حتم چه که معلوم است که حتم بعضی از غیوب را با ایشان تعلیم میدادند و این
 بیرون عالم و انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 کرد و در علم حتم این علوم بر او آمد و از این طریق حاصل میشود و از انکه در این
 نفی علم غیب از هر مخلوقی شده چنانچه فرموده و فی غیب السموات و الارض
 یعنی محصور غلات غیبها که در اسما و زمین است و فرموده قل لا یعلم برفق
 السموات و الارض الغیب الا الله یعنی بگو ای محمد که غیب است خدا که در اسما
 و زمین و غیب و انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 خدا و فرموده و عند معارج الغیب لا یعلم الا الله یعنی نزد خدا است که علم
 غیب میداند خدا و انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 خبر را خبر مگر دانیده و انصاف نوع مملکت که بد که در وقت و کلام
 اقول که علم حتم از انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 و میدانم غیب را و حضرت رسول هم خطاب نمود و فرمود قل لا اقول که علم حتم
 عز ان الله و لا اعلم الغیب و لا اقول که علم حتم از انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 نمیکند که خبر از انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 که حتم بسوی من نازل میگردد و انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 درجه چهارم دانسته و اینده بر این اوصیایان و اوصیایان و اوصیایان و اوصیایان
 و کلامت اعلم الغیب لا استکبر من الغیب و اسئل السون یعنی که من غیب میدانم
 هر این را بدید خبر و کلامت من و من نمیکند و در حق با حق تعالی و اوصیایان و اوصیایان
 آیات دیگر خبر را که از انکه که در این معنی منافی اختصاص این علم حتم نیست و ظاهر
 الغیب و کلامت اعلم الغیب لا استکبر من الغیب و اسئل السون یعنی که من غیب میدانم

میباشد و بعضی دیگر اهل انکار کرده و میباشند و اینها هم ماست یعنی ما و اهل بیت
و اهل کور و حجاز میباشند و سوسا و رموش و شقیق و غیره از حضرت و اهل بیت خود
و فرمود که شنیدید گفتند بی و فرمود حق خدای که میفرماید و اینها هم میباشند و اینها
حاجین میباشند و ندانند زمان و احاسیل **باب ۲** پس در حدیث معتبره نقل است که علی
یقیناً از حضرت امام موسی کاظم پرسید که آیا با زیارت که میفرماید حاصل باشد که
نزد حضرت پس هم معنی دارد قول سلیمان که گفت بر فرزند کار با برادرش میفرماید که
من را و میباشند برای امدی بعد از من فرمود که با دشمنی و وقت است که آنست که
بجو و طلبه باشد و دیگران است که از عباد خدا باشند مانند پادشاهی اهل اسلام
و پادشاهی اهل ملوک و دوله و اقرین پس سلیمان گفت من عطا کن پادشاهی که سزاوار
باشد بعد از من کسی را که طلبه راستی و جود و ستم مثل ان توان تحصیل نمود تا
بدانم و هم که پادشاهی از داده از طاقت امارت تا هر چه او باشد بر حق است او را
باشد پس پیغمبر را و فرمود این بود که حقتم با نیا و اوسیا مثل این ندهند و فرمود
پادشاهی که حقتم بر او باد و اسیر کرد و اینکه هر که خواهد او را بدو در هر روز
دو ماه و ده و سیاهین را سیر او کرد و باید که برای او میگذرد و غواصی کند و زیان
مرغان و اهلیم او کرد پس مردم دانستند در زمان او و بعد از او که پادشاهی و سیر
نداده و پادشاهی ملوک که مردم بر او خود اختیار میکنند و غلبه بر مردم مستحق
میباشد و بعضی حضرت فرمود و اسیر خدا با داده است از سلیمان او داده بود و از غیر سلیمان
داد و بعد از داده بود و حقتم و در کسر سلیمان فرمود که این معای ماست پس بخشش
با انکار و ادب و عیب و در قصه محمد فرمود که از خبر رسول را میسرید و میگوید اند
میکنند کشید و از خبر میگویند و کشید و اختیار دین و دنیا را با اختیار کشید و کشید
و بسبب معتبر از حضرت امام حسن مکرر میگوید که حقتم مخصوصی که را میبیند و از اهل

پادشاهی و مکرر و اندوه و از خبر و کشید و اختیار دین و دنیا را با اختیار کشید و کشید

بود و فایده الکتاب و او شریک کرد و اندام او را از پیغمبر انبی غیر از سلیمان که
پس سلیمان را از این سوره سبأ که با او عطا فرمود و پادشاهی حقتم را با او کرد و
که او را دلش و دل او را میخوردش و بلقیس فرمود و بود و **باب ۱** از حدیث معتبره نقل است که
پس بعد از حدیث معتبره از حدیث معتبره نقل است که حضرت صادق فرمود که چگونه انکار میکند گفتند که
الذین یزعمون و انکار فرمود که از حدیث معتبره نقل است که این با خود در امان و بر سینه بر علیه
بزم و سلام کرد و از حدیث معتبره نقل است که بر کون بنیام و انکار میکند این که اصف
سلیمان یک چشم بهم زد و نقت بلقیس را گرفت و زود سلیمان حاضر کرد و اندام او
پیغمبر را انکار از حدیث معتبره نقل است که سلیمان میفرماید که سلیمان ما را نشان انکار کرد
ما میگویند و فضیلت ما را انکار میگوید و **باب ۲** از حدیث معتبره نقل است که
که بعد از حدیث سلام از حضرت رسول که بر سیدان مال شعا فرمود که او را و انوار
حق را شل و با جبر میمن و برادر میمن و در حدیث معتبره نقل است که حضرت امام
و نام و در حدیث معتبره نقل است که فرمود بجا ائمه که از حدیث معتبره نقل است که امام
شعیا با ائمه نقل است که حضرت فرمود تا میفرماید پس در حدیث معتبره نقل است که امام
حیود و فرموده ای که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
از خود میگوید و فرموده ای که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
هر دو گفتند بل این سخن شعیا است و با خود فرمود که شعیا و در حدیث معتبره نقل است که امام
میگویند که من بنویشان و در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
و دیگر بنویشان که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
فرمود که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
قوی گفتند که انکار میکند که حضرت فرموده ای که از حدیث معتبره نقل است که امام
فرموده ای که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام

در حدیث معتبره از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
جنگ خواهد کرد و کتاب تان خواهد بود و بعد از غراب شدن بیت المقدس و مراد
بان کتاب قرأت ایامی است این سخن را و ایمان بان داری و اهل الجالیات گفت علی
این سخن حق و قیامت و انکار و سخن او یکدیگر و اما و در **باب ۲** پس در حدیث معتبره نقل است که
است که بعد از حدیث معتبره از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
بود که بر سیدان تان ایامی که فرمود که این حرف از حدیث معتبره نقل است که امام
مطلع کرد و باید که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
تصویر بان بود که در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
الایامی و ایامی که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
فرمود پس و در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
که میگوید و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
چرا از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
چون حسین بن ابی طالب و میگوید که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
پس حقتم و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
و اما هلاک عزت رسول است و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
کنند و بر حسین بن ابی طالب و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
چون و در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
که در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
میکنند که از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
ای این بلیه و محنت و اوج حضرت او فرموده ای که از حدیث معتبره نقل است که امام

پادشاهی و مکرر و اندوه و از خبر و کشید و اختیار دین و دنیا را با اختیار کشید و کشید

و اهل بیت و حسین بن علی میباشند و این حدیث معتبره از حدیث معتبره نقل است که امام
و اهل بیت و حسین بن علی میباشند و این حدیث معتبره از حدیث معتبره نقل است که امام
و چون عطا کنی هر اجماع و مفتون کردان پس در حدیث معتبره نقل است که امام
خود را از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
او در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
و احاسیل **باب ۲** پس در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
ضار و حضرت عیسی را کشیدند از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
پس خدا و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
مفتون است که بعد از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
او باشد و در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
پس سر او را خواهد کرد و او را با ائمه بیعت نخواهد کرد و در حدیث معتبره نقل است که امام
اذا امام محمد باقر مرگت که فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
و بعد از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
بکشد و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
علیه السلام و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
امیر المؤمنین و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
ساکن بود و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
که در حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
لا اله الا الله و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
الدینا و اهل الجالیات و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام
ما من یوم عیش عا الا واهی و از حدیث معتبره نقل است که امام فرمود که در حدیث معتبره نقل است که امام

الحمد لله الذي جعل في هذا الكتاب منافع عظيمة... ودرست خدایت و پسندید... و در وقت که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود که چون مرا بمجلس...

از ایشان باین نام چنانکه مفهوم میشود... و در وقت که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود که چون مرا بمجلس...

و سلام بر او باد... و در وقت که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود که چون مرا بمجلس...

مالی ندارد حضرت فرمود که... و در وقت که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود که چون مرا بمجلس...

و در وقت که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود که چون مرا بمجلس...

باب اول

آنکه فرموده است در این رساله و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 صلوات الله علیه و آله و آله و سلم در روز و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 نماز شد است و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 غذا و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 اختیار کرد این حضرت بجهل و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 تامل عبادت میکرد پس حضرت عمار را بسوی خدیجه فرستاد و فرمود او را بگو
 خدیجه بنی مدهن بسوی تو از کز است و بعد از آن که رفت و تو بگو که در این چنین امر
 کرد است تا نقد برات خود را جاری سازد و نگذارد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بنی مدهن است یکصد هزار و چند صد هزار و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بدیدی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 الهی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و چون بجهل روز تمام شد بر این حضرت نازل شد و گفت ای خدیجه او ندی علی ای تو را
 سلام مرا بگو و بگو که خدیجه را برای خدیجه و کز است من تا که میگوید که او را بگو
 که در حال است و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و گفت بر و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 فرمود که هر چه در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بیاورد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 شد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 انصافهای حضرت بگو و بگو که هر چه در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 اندر نشاند و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 ابرو دست و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت

انزله یقه اربعه

از دست ملائک است یا از دست وحی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 نماز شد است و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 مقادیر است که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 مشورتها و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 در راه است و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بر سیدم که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 عادت حضرت این است که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 عدد است و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 باقی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 خالی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 عاقل که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 فرمود و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بدیدی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 ابرو و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بودند و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بدیدی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 جبرئیل دست و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 دو و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت

باب اول

گفت از برادر است علی بن ابی طالب است و این دو و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 میکند تا در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 خوشی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 پشت من و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 است و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 مقبول است که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 امداد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 فیض و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 معجز و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بیان و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 دو و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 سرد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 هر چه و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 اقی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 با و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 انجیل و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 دیدم که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 اقی و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت

انزله یقه اربعه

و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 که در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بر این و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 ما و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بل و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 داد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 قوت و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 بعد و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 رسول و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 عرش و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت
 و در بعضی دیانت دیگر و در همه که در روز حضرت

از سلطان بسوی طهتتم
ت عاصفات بسوی طمان

صاحب المجلد

باب دوم

میلاد و عید کشتن رسول الله که در اقصای اندلس و سبک و عامه میخوانند و از آنجا که
فرمود که علی بن ابی طالب زمان او بود و وقت دروایت در گرفت و در کربلا شهادت یافت
بجوش سلطان اندلس لوی بیشت کرد و دعوت کرد از اسبغ بن باقر بن عبد الله که کجا
حضرت امیر المومنین را شوال نبرد از احوال صحابه فرمود از کلام علی بن ابی طالب که خبر
مرا از احوال سلطان فرمود بهر سلطان از اهل بیت است و کجا بیدایت کرد و از آنکه در آن زمان
حکیم بانی اندلس از اوقات علم و اول و علم او در حدیث و کلام اخضر صاف کرد
مختص که سلطان علم و اول و آخر باور یافت و او در پای بودن علی بن ابی طالب از آنجا
اهلیت است و علم و تیر و رسید بود که در وقت کشتن رسول الله که در کربلا شهادت یافت
بود و خطاب کرد که ای خداوند تو من بسوی خدا و عالم اندلس از آنجا که در آن زمان
کردی به سلطان کشت و آنکه و از آنکه کشتن که سلطان نسبت بدی تو داد و توان بد را از آن
واقع کرد که حضرت امیر المومنین که بغیر از حضرت محمد و علی و علی بن ابی طالب و علی بن
حضرت امام علی را که در وقت کشتن از فضل بن یادی رسید که در آنجا حضرت علی بن
آنکه در آن علم و اول و آخر داشت فضل که یعنی داشت علم بنی اسل و علم حضرت رسول
فرمود نه چنین است که هر اوقات که علم بغیر از علم حضرت امیر المومنین را و فرار از بغیر
کتاب امیر المومنین را اوقات و در حدیث و کلام و از آنکه در آن زمان که علم بنی اسل
که اگر او بود علم و احوال که در حدیث و کلام و از آنکه در آن زمان که علم بنی اسل
در وقت که او بعد از آنکه آمد و در آن زمان و در آنجا که علم بنی اسل که در آنجا که علم
دین سرگشته شد و روی زمین هیچ از فرق جبری و غیر جبری نیست ابی طالب را
ایضا که تعجب بود که بعد از آنکه در آنجا که علم بنی اسل که در آنجا که علم بنی اسل
از آنجا که سرگشته شد و هیچ از فرق جبری آن روی نیست ابی طالب را که علم بنی اسل
از آنجا که علم بنی اسل که در آنجا که علم بنی اسل که در آنجا که علم بنی اسل که در آنجا که علم بنی اسل

[illegible]

مسلمان

۵۸

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

باب دوم

حضرت رسول فرمود که شما ان شاء الله تعالی است فرمود علی علیه السلام گفت ایان رسول
 عبدالمطلب است فرمود که ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 بداند که ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 در سیر که ختم بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 توان منکر کرد بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 ان شاء الله تعالی است بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 حضرت زکریا حضرت اسماعیل حضرت ابراهیم حضرت اسماعیل حضرت اسماعیل حضرت اسماعیل
 فرمود که بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 ان شاء الله تعالی است بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 حضرت رسول علیه السلام فرمود که شما ان شاء الله تعالی است فرمود علی علیه السلام گفت ایان رسول
 عبدالمطلب است فرمود که ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 بداند که ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 در سیر که ختم بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 توان منکر کرد بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 ان شاء الله تعالی است بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 حضرت زکریا حضرت اسماعیل حضرت ابراهیم حضرت اسماعیل حضرت اسماعیل حضرت اسماعیل
 فرمود که بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین
 ان شاء الله تعالی است بگویم گفت بداند ان شاء الله تعالی است بگویم گفت خیر ایامی که در پی تو بود که چنین

[illegible]

و بر دایه - منبر دگر
ملک بود کادی با او
نه شکفت

افراد اقله خاص

[illegible]

استخرا

و خدایت سلا و تنگی دل و دوا و افسار بود از افعال عام و نوع و از غیر فندان بسیار است
و یکی از افعال عام و فاسد و بی سعادت بعد از زنیان آن زمان بدین معنی است که **عجب آن**
کسان بر چنین فریادها و نوحه ها می زنند که هر سید مرتضی و صالح و جواب گفت عجب نیست
من طعام می خورم و از او طعام می شه و می خورم و از او طعام می شه این فریاد مستعد شده و طعام
را تناول نموده و از طعام می خورم این فریاد صالح بر سید و سایر اهل بیضا طعام شکله
بسیار است و مانند سایر اغذیه یا باغلی و دود و بدن و غیره معانی و معنی اسباب شادمانی
بعضی میگردد و بعضی ادراک حقایق و معارف کمالی و وصول به مراتب ربانی و بدل سعادت
جاودانی میشود و این معنی ها را ایشان از قلب و اوقات و اصیان لازم دارند و از این
مشهد و صحبت داشتن با ایشان و مشاهده افعال ایشان و موافق عمل بدینا از فراموش شدن
آخرت بیکرد و بر کبریات باقی و بر مسائل معالی و سعادت و از خود ابدی کرد و از غایب
سعادت نظر انداختن و معنی کرامت و خصوص فرموده و لهذا در این زمان چنین شایع نموده
که علی و دین و اهل باطن حقین انتخاب نموده اند اما اصول استنباط و معانی و از باب
مناسب و آنچه در ده اندک و معارف با ایشان می نمودند و بدین جهت توفیق حاصل می یافت
و تأییدات جلیل ایشان از علم و معارف و قدر ایشان منکشف میگردد و بعد از
حلال دل و انوفی و قابل انکسار اشعه و عارف انسانی میگردد و لهذا در این سید سعید
شیخ شهید علی علیه و آله و عده و در هر هفت روز خواب بعد از اذان وقت و قنات تصدق
نموده و بعد از آن شیخ در نالیدن علی علیه و آله و در نالیدن علی علیه و آله که در قریب صلیت
هزار بیت است تألیف نموده و جمیع ابواب و معنی و غیره و این نوع و هر که از وی صحبت
و از کتابت و از قریب نماید چنین میداند که تحقیقات و تدقیقات کرد و از کتاب شکله
افعال از امارت و حقایق است بقوت فنیست و ملائی و دین و اوان این شیوه و غیره
این طریق مسلک کبھی و نیز و از کبر و دیه است و از کمال اهل علم و سعادت است اما از ادوات

باب ستم

[illegible]

انزلہ بقدر ماہر

[illegible]

[illegible][illegible]

وتموز اند و تموزی کتب تواریخ سیما اناب بمصطفی بایکده بودیم مامور و الامور
نوشتم این تذکره بیلکه در ایضا از تواریخ و روز از ضعیف او از روی خطها
عالم را نیکو کامل و قدس و جود از ایستاد و مظهر و ممالک و بلاد
ابن علی ام مضافه ایستاد و التذکره و ممالک و ممالک
حفظی الامهات و الامور و ممالک و ممالک
سحر ریحانی ششم

۱

جلد التحف في الطبقات اعظم علماء العرب
وفى السيرة والاعمال في تاريخ
الاسلام

581

للدين عليه الضعفاء المتعجزين و ملازم العلماء والمجتهدين ومن مضر الحكم والتكليف **الفصل**
 الثاني من القصة العدل الثاني من الحق الحي الذي لا يزل في الوجود **ح** وحيد الصلابة **الصلابة**
 منصف من والده الحق تدبر الله امره الاثر الا سائد **الفصل** **ح** من هذا ما ذكر في باب
 الشرف الكامل والفاضل العالم والعالم الله الحق العدل الذي لا شيء الا بالعدل تدبر العالم
 الحقين ابن علي بن ابي طالب الشريف العاقل الجواد والفي امام الله افضل علماء وفيا ومن
 كل سبع وثمانين شافه الفخما على ما كتب في ابانته الكبير ومنهم والادوا الصلابة **الفصل**
 وبتدبر وحيد الصلابة الله منصفه الاثر الا سائد **الفصل** **ح** وهذا ما ذكر في ابانته
 العاقل الكامل الصلابة والحق الذي لا شيء الا بالعدل تدبر العالم الحق العدل الذي لا شيء
 الصلابة والغير الامام السيد الذي لا مركب الذي معه الله والدين السيد بن نظام
 الدين احمد الحسن الحسين الذي وقع الله من شرفه وصفت كآداب رايان المالكين
 في شرفه حجة سيد العابدين عليه صلوات الله عليهم والعلو والاول والاعلى من لطف
 العرب العاقل وسلطان الله فيهم من الوفاة الفاضلة من جن من الساجد الكرام على
 في الواجهة التي لا شيء الا بالعدل العاقل الكامل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل
 الجواد من الشيخ حاتم المولى والشيخ جابر بن عبد الله الجبري عن شيخنا الذي لا شيء الا بالعدل
 ادواهم وحصل في ساجد الحق قد وصفهم ودواهم **ح** وهذا ما ذكر في ابانته العاقل الكامل العالم
 الماهر الشيخ وناظره في العلم والحق والفضيلة التقوية للقباقه جامع تكامل الفاعل وطاقته
 الفاعل الكامل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء
 مداد من شخصه الاول لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء
 والامام الشيخ علي بن سليمان الغريزي عن شيخنا الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل
 عن شيخنا الجواد الاسلام السيد حسن بن محمد الكاظمي و ملازمه في الدين الذي لا شيء الا بالعدل
 السيد الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل الذي لا شيء الا بالعدل

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي خلقنا من غير حساب ولا عداد وإن محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم وعلى آله
المعصومين خلفاء الله **عالم بعد** هذا مشتمل على ذكر أحوال العلماء من أقارب المؤلف باباً
باباً وسبباً وغيرهم من عصره وأما بعد عصره فذكرهم في ضمن فصول **الفصل الأول**
في ذكر أحوالهم من حيث الآداب وغيرهم من أهل خاتون آباد **المولى الحسين بن المولى نصير**
الطوسي صاحب كتاب الخاتون آبادي في حال والده فاضل كامل عالم عامل صاحب فنون الفلك و
العلوم والفقه والحديث له مؤلفات منها كتاب في تفسير قوله تعالى يا أيها الذين آمنوا
صالح تولد في صفهان وتعلم في طبرستان الأوابد السبعة ثم اتصل مع والده في مكة المقدسة
الزينة ومقامه في الأقاليم المتولين في طبرستان وأقبل من مكة والعلوم وفنون الفلك
على أيدي محمد بن الحر العاملي واستجاز منه وهو الآن متوفى في طبرستان الشريف وقدره الفقه
وحديثه في طبرستان خراسان بمنهج **المولى الحسين بن محمد** الفاضل في صفهان العالم في الخاتون
آباد الأصغر في زمانه في طبرستان كامل عالم عامل في حديثه فقه في معارفه في كل العلوم والآداب
على والده الفاضل كثير من العلوم المتصلة والتفصيل في الفقه والعربية والمنطق والعلوم
الفقه والحديث والتفسير قرأها من فاضل سمع مع من جده العالم كثير من الأحاديث
الأسانيد الكتب الأربع كما ذكرناه في صفهان ورآه والده الفاضل وهو في طبرستان في طبرستان
من صفهان إلى القفق الأرمني وأقام فيه إلى الآن زائداً على ثمانين سنة حفظه الله وكثير في
العلوم مثل وأجله فاضل ورعه وهذه الأثرين أن يعيشت لركب منها كتاب الفوائد في
فقه تصديق أصول الدين وأصول الفقه وتفسيره بطلون الآيات وما يشبهه كتاب من هذا
أحكام ورسالة في أحكام الزناج ورسالة في تحفة التهليل آخر الأقدم وبعض الرسائل الغار
ومنها إمام الله بأمره وقد قرأت منه بعضاً من الغدات واستخرجت منه **المولى**
إبراهيم محمد بن الحسين بن المولى محمد مؤمن الخاتون آبادي الفاضل كامل عالم عامل

الانسان الذي اخضعته برفهته الاثر وقدره من رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم والاسنان واسنق ولما
ايسر اخفيته في هذه الاثر والاشياء كلها لم وافقت بهم واخرجت كل ما اجازت لي ودواة لوليت
الحاضر من الامور التي اريد من من اخلاف تسبيلهم الله وسعني مقامهم
وما انكرهم الله نعمه وقدرهم وافرهم بهم الله نعمه وخضعهم بالثابت وكذا اجازت لي
الصغيرين وسبغني الصغيرين سعي الله بالعلم واليد والعيش الرغيد وخضعهم بالثابت
والثابت وتدلحيت بمائة العشرة العجايب صلوات الله على من العلم من هذا العلم
الطبيب الله معصيته وان الحكم فاجازت لهم وليكن هذا اثره والورد في ارضه هذه
الرداء مع نراك افرح العظم وتلك امواج الغدير والاطح في غلظ لسانه
وبعد وغلظ لسان العقول والاذنان يغفل في ورود الصواب والاحزان وحسب ذكرنا
فيها ما تافه بعض ما يتجارب افرح ان تعجبها بما في الفضل والبرج من هذا العلم
ان يوفقني لما في كتابك بدمي وبيان اقام الاجازات واكون في اقصي احوال
مشاغي وسائر ما يتعلق من القواعد بكل مقام ان شاء الله عز وجل وعين والحمد لله
على ما افاض من افاضته على كل واحد مني والحمد لله

[illegible]

والذي ناضل كما علم عالم الحديث فقيه وبعثة فقه تعدل عين فتح الاخلاق الجميلة
والصفات الحسنه كبر المذهب والزهاد والتقوى علما يبعد مثله او يتفق احد
موصوفه بل انما هو في ذنون النقاد الحديث خصص ما يتصل بنبأ كرام الامامة ^{عليه السلام} في كل الامور
والقد عرفه معظم عره في قصيل هذين القاصدين والذوق الجملة البتة الماس من شهرته
من شهره ومنه رجع وثالثه والصف من الحجة الكثر عني في رتبة خاتون ارباب وثنى سنه
ثم وثق في وقته ببابا وكن الدين وتعلم اكثر ما تعلم من علما في الزمان
الذي لم يدان في الزمان والاول محمد باقر المجلسي واستعان بهما كذا ^{الشيخ} محمد باقر
المجلسي **الحسين بن نور الدين محمد** الإصفهاني جد اخوه في قبل الفاضل كما قال
عالم عامل متكلم فقيه محدث علما عرفه عنه عابدا ناسك وبع صديق ثقة عيون له ليلقا
كثيره مفيدة على كذا الكتب كشرح التوحيد والحاشية الا وانه عليه وصاحبه المحدث ^{الشيخ}
عليها وشرح الطالع وصاحبه المحقق الشيخ عليها وشرح معية العين وعبد الله وكتاب
شرح الاشارات والملاحات وتعليقاتها وغير ما تعلم اكثر ما تعلم من الفاضل العلامة
سلطان وادخل معه في البلاء ثم وقام هذا البعض سنين مستتلا بالعلم عند واوله
من العلوم في السيد الصامري في ربيع الدين محمد الدين وسبع الحديث واخذ في
الدلالة المولى محمد باقر المجلسي واستعان به عاشره أيضا وثالث سنه وادعى في شهره من
شهره سنة تسعة وتسعين والصف ودفن في مقبرة بابا وكن الدين وتعلم اكثر ما تعلم
فصله وقوله وورع عليه استعجبه واما من عليها استعجبه **محمد باقر** بن محمد شريف
المجريطي الخاتون اربابا بن عمه والذين ناضل كما علم عالم الحديث فقيه وبعثة فقه تعدل عين فتح الاخلاق الجميلة
والصفات الحسنه كبر المذهب والزهاد والتقوى علما يبعد مثله او يتفق احد
موصوفه بل انما هو في ذنون النقاد الحديث خصص ما يتصل بنبأ كرام الامامة ^{عليه السلام} في كل الامور
والقد عرفه معظم عره في قصيل هذين القاصدين والذوق الجملة البتة الماس من شهرته
من شهره ومنه رجع وثالثه والصف من الحجة الكثر عني في رتبة خاتون ارباب وثنى سنه
ثم وثق في وقته ببابا وكن الدين وتعلم اكثر ما تعلم من علما في الزمان
الذي لم يدان في الزمان والاول محمد باقر المجلسي واستعان بهما كذا ^{الشيخ} محمد باقر
المجلسي **الحسين بن نور الدين محمد** الإصفهاني جد اخوه في قبل الفاضل كما قال
عالم عامل متكلم فقيه محدث علما عرفه عنه عابدا ناسك وبع صديق ثقة عيون له ليلقا
كثيره مفيدة على كذا الكتب كشرح التوحيد والحاشية الا وانه عليه وصاحبه المحدث ^{الشيخ}
عليها وشرح الطالع وصاحبه المحقق الشيخ عليها وشرح معية العين وعبد الله وكتاب
شرح الاشارات والملاحات وتعليقاتها وغير ما تعلم اكثر ما تعلم من الفاضل العلامة
سلطان وادخل معه في البلاء ثم وقام هذا البعض سنين مستتلا بالعلم عند واوله
من العلوم في السيد الصامري في ربيع الدين محمد الدين وسبع الحديث واخذ في
الدلالة المولى محمد باقر المجلسي واستعان به عاشره أيضا وثالث سنه وادعى في شهره من
شهره سنة تسعة وتسعين والصف ودفن في مقبرة بابا وكن الدين وتعلم اكثر ما تعلم
فصله وقوله وورع عليه استعجبه واما من عليها استعجبه **محمد باقر** بن محمد شريف

عليه وحاسيه المدفوع
المراسل

معنى منهم ووقع من بني عثم في ارض الدنيا والارثه ثم توفي السيد محمد صالح في ارض ابيه
 وهو ابن خيف وعشرين سنة ودفن مع السيد حسين المذكور وولد له زينة في ذكره في القبة
 الشريفه وكان فاته ما قد بين ثم تزوج زوجته بعد وفاته اربعة السيد محمد باقر بن السيد
 الحسين فولد له منها اربعة اولاد ذكرين وبنتان اما المذكور فم السيد اسمعيل والسيد عبد الحسين
 والسيد عبد الله والسيد محمد وقد سبق ذكرهم في ترجمتهم سلف السيد عبد الله وهو وان
 لم يتصل عليه الفضل الا ان له من اهل بيته من افاضل عصره وكان ورعا متعبدا متقيا
 ومن الله عليه بالاولاد سلما وعباد على وقدر ترجمته بعضهم وسيجي ترجمته بعض الآخر واما
 البنتان فاحدهما صبي ثمانية وثلاثين من الولد الويع النقي الحاج محمد مؤمن بالقانون اما
 وتولد لها من ولدان عالمان ورعان وسيجي ترجمتهم والآخر ومساة لها من ولدان شديدا في
 عاقبتهم لم يتصل بها في ورعها وقوتها ومساة كانت قائما اياها في محبة الله
 القهار في سنة كثيرة انما لم يتصل بها في سنة واحدة وكان مسكنها اسفهان ثم ارجعت
 من قبل السيد القديس العرفي في سنة ثمان مائة والسلام واما سفيحة قريبا من اثنى عشر
 سنة ثم توفيت هناك ودفنت في موضع قريب من المصحف الشريف بسلامه وولد لها ولد
 من الله عالما الولي محمد حسين مالم يولد السيد الصبي ابنه محمد شريف الميرقد وير ترجمته
 فولد له الاخوة الاثني عشر كانوا اخره عبد السيد عبد الواسع اما واباءه ابا وكذا البنتان
 المذكوران واما من نساء علي ما عدنا وذكرنا اسمائهم يتصل الى نسب السلسلة الهيمية
 المعروفة بالنساء الحسينية التي يكون في الحلقة الحسينية المعروف في اسفهان وهم اكثر
 السادات نسبها فيقع فيهم علماء الانساب بل ليقوموا بالتقوى وشهدوا بصدقهم كما يات
 عليهم كثرهم ويكفيهم في مقاماتهم وعند النجاة من صورة النسب ونسب الخيرة عليها
 علماء الانساب في كل عصر ومنهم من غسان السادات المعروفة بلقب الحسين الكاشان في
 مدينة الطيبة وسبب الارتحال من هناك على ما سبقت من الذي وعده ان بعضا من

من السلاطين في ايران في السلف اريد ان يخرج من سيد محمد صالح الف كتب الى بعض
 من سكرتيرة الشاه من سادات خجستين والشمس من اهل بابل واما منهم عند السيد
 واحدا منهم في ايران فذكره السلطان وتزوج من بنته واجعله نقيب القبايلي في مالان
 وهو حجة الاعيان فقام صوف تلك البلاد وصل له اولاد واولاد له لثلاثة بعد وفاته في
 ثم ارتحلوا بعض الخجستين الى مصر ثم وقفا مدة فيها ارتحلوا من ثم الى اسفهان ولم يزل
 كان منسب النفاية فيهم والملك في كل عصر كان في اسفهان في اسفهان ثم ارتحل بعض اعدادا
 وكذا اخره كل عصر وكانوا في الحلقة الحسينية في اسفهان ثم ارتحل بعض اعدادا
 الى علم السلطان سحر واثام فيها مدخل في الحلقة حيا حتى حدث طاعون شديد في بلاد
 فهرب اليها من اسفهان الى بلاد ما حذر من القوي ونفهم السيد محمد بن محمد بن محمد بن
 مع بعض اخوته واعامه وتفرقوا في القرى فذهب وامر من اعامه في قرية زمان اباد
 واولادهم موجودين فيها الى هذا الاوان والظاهر انهم الان وارتحل واحد من اخوته
 الى قرية خراسكان واولادهم موجودون منكرين من سيد الله وهم اكثرهم صلحا انصافا
 مشغول بحصيل العلمم الديني وهم من السيد محمد الدين الامامون اباد واثام هناك
 ان معنى الجواراهه ودفن في مقبرتهم الوسيعة في جبل وبقية من اولاد بعضهم اقاموا
 واولادهم موجودون فيها الى الان وبعضهم كالسيد اسمعيل وابنه السيد علي ارتحلوا الى قرية
 جورت وهي قرية من فاقون اباد متصل بها حتى كانا قرية واحدة فتولدا هناك الى ان
 ارتحلوا في جواراهه فدفن السيد علي في مقبرة جورت في سفح الجبل ودفن السيد اسمعيل في بقعة
 في القرية معروفة ببقعة شاه ودفن اولاد السيد علي الى الان في قرية جورت واثام
 علي او اما اولاد السيد اسمعيل ثم لم يزلوا في بلاد السيد محمد صالح محمد وهو الذي تزوج
 اولاد السيد الفاضل بنت السيد حسين البزازي كذا كانا وتصل الى فاقون اباد
 كان فيها الى ان توفي ودفن مع السيد حسين في ذكره في موضع شاه غاري وامر الله

السيد محمد باقر فم تزوج زوجته اخيه بعد وفاته كان في بعض الاحيان فاقون اباد
 في جورت الى ان توفي في جورت ودفن في مقبرتهم واما اولادها فارتحل اولاد السيد
 عبد الواسع الى اسفهان وبنو داوود في حلة باب القصر منه ثم بعثوا ارتحل
 اخوته واختاهم اجمعون الى اسفهان وهم السيد محمد باقر والسيد اسمعيل والسيد
 عبد الحسين والسيد عبد الله والسيد محمد علي مامر احوالهم في قرية واولادهم جميعهم
 موجودون بفضل الله ويعتبر في اصل البلاد الى ان استولت الانا غنة على اسفهان
 ففرقوا الاكثر ومنهم من اختلف في بعد ما عاينت من الكد والعناء واجتلبت بالشقة
 والبلاء والاصفر الى اصغون

كتب رجل من كبار بني امية الى صاحب بن عباد
 ايا صاحب الدنيا واما لك الاثر انما ذكرتم الناس في الامم والعرض
 لا شرف من الحرب مؤثرا فرائد لا تشتهل الى القفس
 فويله بالمجدود ودوره بالهوى ليقع حق الدين والشرف المحض
 فاجابه صاحب رضى الله عنه
 انما جل يميني الناس بالرفق فلا عاشر حرب لدق على خفف
 ذروف والاصلحى عزة الهدى فان طمحي كالكم بنفس
 ولو ان عني مال من حبيب الـ شاهدت بعضي قد يهون بعضي

